

MARTTI LUTHER

“ Ja Abraham uskoi Herraa ja Herra luki sen hänelle vanhurskaudeksi.” (1 Moos. 15:6)

Jos siis kysyt, oliko Abraham vanhurskas ennen tätä ajankohtaa, vastaan, että hän on ollut vanhurskas, koska hän on uskonut Jumalaa. Tässä kohden Pyhä Henki on tahtonut selvin sanoin antaa todistuksen, koska lupaus koskee hengellistä siementä, että täysin johdonmukaisesti päätelisit niiden, jotka ottavat omakseen tämän siemenen eli uskovat Kristukseen, olevan vanhurskaita.

Abrahamilla oli erinomainen usko, kun hän käskyn saatuaan jätti kotimaansa ja lähti maanpakolaisuuteen. Ei meitä kaikkia käsketä tekemään samaa. Sen tähden hän ei silloin lisännykään näitä sanoja: “Abraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi”. Tässä se sana kuitenkin lisätään, kun on puhe taivaallisesta siemenestä, Kirkon vahvistamiseksi kaikkina aikoina. Sillä ne, jotka yhdessä Abrahamin kanssa uskovat tämän lupauksen, ovat todella vanhurskaita.

Tämän lauseen Pyhä Henki on tahtonut tässä tavallaan varsinaisesti soveltuvassa paikassa selvin ja kirkkain sanoin esittää, että vanhurskaus ei muuta ole kuin sitä, että uskomme Jumalaan kun hän lupaa. ...Tässä Paavali selvästi panee painoa ajankohtaisille olosuhteille: Mooses puhuu tässä luvussa vanhurskaudesta ja vanhurskaasta Abrahamista eli vanhurskaudetusta ennen lakia, ennen lain tekoja, ennen lain kansaa ja ennen kuin lain säätäjä Mooses syntyi. Ei siis vain ole niin, että vanhurskaus ei ole laista, vaan se on ennen lakia, eikä lailla tai lain teoilla ole mitään tekemistä sen kanssa.

Kuinka siis, onko laki hyödytön vanhurskauden kannalta? Aivan niin. Vanhurs-

kauttaako usko yksin, ilman tekoja? Aivan oikein: tai sitten väitä, ettei Mooses ole oikeassa, kun sanoo, että Abraham on vanhurskas ennen lakia ja ennen lain tekoja, ei siitä syystä, että hän on uhrannut poikansa, joka vielä ei ollut syntynytäkään, ei siitä syystä, että hän on tehnyt sitä tai tätä tekoa, vaan sen tähden, että hän uskoi Jumalaa kun tämä antoi lupauksen.

Tässä ei mainita mitään valmistusta armoon, ei mitään uskoa, joka on saanut muodon teoissa eikä mitään edeltävää tilaa. Se vain mainitaan, että Abraham on ollut keskellä syntejä, epäilyksiä ja pelossa sydän kauheasti hämmentyneenä.

Millä tavoin hän on siis hankkinut itselleen vanhurskauden? Vain sillä tavoin, että Jumala puhuu ja Abraham uskoo Jumalaa hänen puhuessaan. Lisäksi tulee Pyhä Henki, uskollinen todistaja, ja vahvistaa sen, että tämä uskominen eli usko on vanhurskautta, eli että itse Jumala lukee sen vanhurskaudeksi ja pitää sitä vanhurskautena.

Mutta koska sanat, jotka Jumala lausuu, erityisesti tarkoittavat hengellistä siementä, Kristusta, Paavali selvittää tämän salaisuuden ja julistaa selvästi, että vanhurskaus saadaan uskon kautta Kristukseen (Gal. 2:16). Tähän lauseeseen me saamme siis rauhassa pysähtyä emmekä me saa Saatanan ja paavien raivon antaa itseämme siitä irroitaa.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17. Hämeenlinna 2004.

Suomennos Heikki Koskenniemi.s.301

Kristus on toimittanut puhdistuksen synneistä

Yksi raamatunkohta, jossa käy ilmi Vapahtajan sovitustyön yleinen luonne, on kirjoitettuna Hebr. 1:3:ssa: “(Kristus) on, toimitettuaan puhdistuksen synneistä, istunut Majesteetin oikealle puolelle korkeuksissa.”

“Oletko saanut syntisi anteeksi?” “Kuinka voisit olla varma, että jokin tietty suuri syntisi on anteeksi annettu?” Tällaisia kysymyksiä saattaa joku meiltä kysyä. Oma sydämemme voi myös tuoda niitä mieleemme. Ne ovat tärkeitä kysymyksiä. Koko elämämme tärkein asia on, että meillä on syntien anteeksiantamus. Mutta ne voivat olla myös tuskallisia kysymyksiä siinä tapauksessa, että Jumalan armo ja sen peruste ei ole selvillä.

Ihminen luonnostaan etsii syntien anteeksiantamusta tästä maailmasta, omista tai toisten teoista, tekemättä jättämisistä, hyvistä päätöksistä ja ponnisteluista. Jos nyt voin luopua jostakin paheesta, ehkä Jumala sitten minua auttaisi. Jos vetäydyn hiljaisuuteen ja rukoilen hartaasti pitkän aikaa, ehkä sitten minullekin avautuisi tie Jumalan lasten joukkoon. Jos menen johonkin tiettyyn kokoukseen ja siellä päätän tulla Jeesuksen omaksi, ehkä se onnistuisi. Ihminen voi ajatella myös käänteisesti. Koska en ole onnistunut elämään ilman syntiä, ei minulle varmasti ole anteeksiantamusta. Koska en jossakin tilanteessa päättänyt alkaa seurata Jeesusta, ei koko asia taida olla minulle mahdollista. Tällaiset ajatusmallit ovat vääriä ja pettäviä. Mitkään edellä esitetyt asiat eivät ratkaise autuuttamme. Niissä on perustava vika. Se on siinä, että syntien anteeksiantamuksen kuvitellaan riippuvan siitä, mitä me teemme tai jätämme tekemättä. Näin ei asia ole.

Tekstimme mukaan Kristus on toimittanut puhdistuksen synneistä. Tämä on yksi Raamatun tapa sanoa, että hän on hankkinut meille syntien anteeksiantamuksen. Se on tapahtunut tosiasia. Kun Kristus täytti Jumalan käskyt meidän puolestamme ja kärsi syntisille määrätyn rangaistuksen, ovat kaikki synnit annetut anteeksi. Asiaa koskeva vahvistus on myös tapahtunut. Isä herätti Kristuksen

kuolleista merkinä siitä, että syntien anteeksiantamus on pätevä. Vapahtaja ei taistellut syntiä vastaan tasavertaisena kumppanina, vaan hän on voittaja. Missä siis ovat syntimme? Maanpäällisen elämänsä aikana ne olivat Kristuksen päällä, niin kuin Johannes Kastaja sanoi: *“Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!”* Pois ottaminen merkitsi sitä, että hän kantoi meidän syntimme profeetta Jesajan ennustuksen mukaan: *“Rangaistus oli hänen päällensä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut.”* (Jes. 53:5) Kun Vapahtaja voitti synnin vallan, eivät synnit olleet enää hänen päällään. Oli toteutunut profeetan ennustus: *“Hän armahtaa meitä jälleen, polkee maahan meidän pahat tekomme. Kaikki heidän syntinsä sinä heität meren syvyyteen.”* (Miika 7:19) Sama asia sanotaan psalmissa 103 hieman toisin ilmaisten: *“Niin kaukana kuin itä on lännestä, niin kauas hän siirtää meistä rikkomuksemme.”* (Ps. 103:12) Synnit ovat poissa, unholassa. On tapahtunut puhdistus synneistä.

Kun me tahdomme omistaa tunnonrauhan ja varmuuden syntien anteeksiantamuksesta, on syytä panna merkille se, että syntien anteeksiantamus on jo tapahtunut asia. Se kamppailu, joka syntiemme anteeksi antamiseksi tarvitaan, on jo käyty. Kristus on jo voittanut synnin vallan. Tästä syystä hän on Vapahtaja. Turhaa on siis kuvitella siitä, että ihminen voisi ponnistuksillaan tai päättökäytöksillään auttaa tässä asiassa. Ei niin, vaan Raamattu pääasianaan opettaa sitä, että Jumalan Poika jo on ansainnut meille armon. Pelastava usko merkitsee, että omistamme Vapahtajan hyvän työn omalle kohdallemme.

Koska puhdistus synneistä eli syntien anteeksiantamus on jo tapahtunut, on sillä suuri vaikutus seurakunnan elämään. Tärkeimpänä asiana on saarnattava sitä, että synnit ovat anteeksiannettu ja jokaiselle on armo hankittu. Tämä ilmenee muun muassa siinä, että seurakunnissamme synninpäästön yhteydessä sanotaan: *“Jumala on armahtanut teitä Pojassansa Jeesuksessa Kristuksessa ja on antanut teille hänen kauttansa synnit anteeksi, elämän ja autuuden.”* Julistetaan sitä, mikä on jo tapahtunut.

Koko elämämme kannalta tärkein asia, syntien anteeksiantamuksen hankkiminen, on siis jo kokonaan täytetty tosiasia. On siis täysi syy hylätä kaikki ihmisteot, antaa epävarmuuden mennä menojaan ja uskossa iloita siitä, että Kristuksen sovitustyö koskee koko maailmaa ja juuri siitä syystä jokaista meitäkin.

Yhdymme rukoukseen: Rakas taivaallinen Isämme. Me kiitämme sinua siitä, että et ole jättänyt meitä ihmisiä syntiemme ja rikostemme valtaan, vaan olet Pojassasi Jeesuksessa Kristuksessa sovittanut syntimme. Anna meille usko tähän sinun hyvään tekoosi ja johda meidät Vapahtajan tähden iankaikkiseen autuuteen. Isä meidän, joka olet taivaissa. Pyhitetty olkoon sinun nimesi. Tulkoon sinun valtakuntasi. Tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä niin kuin taivaissa. Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme. Anna meille anteeksi meidän syntimme, niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet. Äläkä saata meitä kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta, sillä sinun on valtakunta, voima ja kunnia, iankaikkisesti. Amen.

Kristillinen mieli

3. loppiaisen jälkeinen sunnuntai Ensimmäisen vuosikerran epistola

Olkaa keskenänne yksimieliset. Älkää korkeita mielitelkö, vaan tyytykää alhaisiin oloihin. Älkää olko itse mielestänne viisaita. Älkää kenellekään pahaa pahalla kostako. Ahke-roikaa sitä, mikä on hyvää kaikkien ihmisten edessä. Jos mahdollista on ja mikäli teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa. Älkää itse kostako, rakkaani, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle, sillä kirjoitettu on: "Minun on kosto, minä olen maksava, sanoo Herra." Vaan "jos vihamiehelläsi on nälkä, ruoki häntä, jos hänellä on jano, juota häntä, sillä näin tehden sinä kokoat tulsia hiiliä hänen päänsä päälle." Älä anna pahan itseäsi voittaa, vaan voita sinä paha hyvällä. Room. 12:16–21.

Rakkaat kristityt!

"Yli kaiken varottavan varjele sydämesi, sillä sieltä elämä lähtee", Sananl. 4:23. Tähän pyhän Raamatun kehoitukseen tähtää tämän sunnuntain teksti. Se sisältää monia kehoituksia kristityille. Näissä ei ole kysymys vain tiedosta, vaan ennen kaikkea sydämen laadusta ja asenteista. Kysymys on siitä, millaisella mielellä kristityt käyttäytyvät toisiansa ja myös ulkopuolisia kohtaan ja millaisiin tekoihin oikea mieli johdattaa.

Usein meille jää ihmisistä mieleen heidän sydämellisyytensä. Alkukirkon aikana ulkopuoliset, siis pakanat, antoivat kristityistä sen tunnustuksen, että

he rakastivat toisiansa. Ja kohdatesamme sydämellistä, kristillistä rakkautta sanomme mielessämme: entä minä itse, edustanko minä käytökselläni Herrani Kristuksen asiaa hänelle kunniaksi? Ja kun illalla nukkumaan mennessä luemme Isämeitä ja sanomme: "Anna meille anteeksi meidän syntimme niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet", tunnemme piston omassatunnossamme niiden suurten puutosten tähden, joita meillä on ollut sydämemme asenteissa lähimmäisiimme. Mutta saamme myös iloita siitä, että Jumalalla on paljon anteeksiantamusta. Sen vuoksi haluaisimme olla parempia kristittyjä kuin mitä olemme.

Tekstimme ei ole helpoimpia saarnaajalle. Nopeastihan tosin on sanottu, mitä siinä lukee, mutta saada sydämet herätetyiksi ilolla yhtymään tähänkin Jumalan sanaan ja sitä toteuttamaan ei ole helposti tehty. Eikä sitä voida ihmistaidolla saada aikaan. Siihen tarvitaan Pyhän Hengen työ. Tekstimme kehoitusten vastaanottaminen edellyttää uskon synnyttämää oikeata mielen-virettä, halua ja tahtoa olla taivaallisen Isämme lapsia tässäkin asiassa. Sen Jumala meille suokoon.

1. Suhteemme uskonveljiin ja –sisariin

Ensimmäinen tekstimme kehoitus kuuluu: "Olkaa keskenänne yksimieliset." Kristityt ovat tulleet, kuten

apostoli sanoo, sydämestään “kuuliaisiksi sille opin muodolle, jonka johon te olette annetut” (Room. 5:17). Kun meillä on yhteinen, Raamattuun perustuva tunnustus ja sille rakentuva sydämen usko, on olemassa keskinäisen yksimielisyyden perusedellytys seurakuntaelämässä. Kun muistamme sen, että olemme itse Jumalan edessä suuria syntisiä, jotka ovat saaneet armon osakseen, toivomme, että myös uskonveljemme ja –sisaremme osoittavat meitä kohtaan armahtavuutta sekä epätäydellisyytemme, heikkoutemme ja syntiemme kärsimistä ja anteeksi antamista. Mutta myös toista päin: Sitä, mitä me itse odotamme muilta itseämme kohtaan, saavat lähimmäisemme odottaa myös meiltä, ja me itse olemme velvolliset osoittamaan samaa heille.

Seurakuntaelämän yksimielisyyden hyvin tärkeä kannattava tukipylväs on asia, jota ei useinkaan ajatella eikä tiedosteta. Raamattu ilmaisee sen näin: “Mutta kaikki tapahtukoon säädyllisesti ja järjestyksessä.” (1 Kor. 14:40). “Sillä Jumala ei ole epäjärjestyksen, vaan rauhan Jumala.” (1 Kor. 14:33). Tämä asia on siis järjestyksessä. Se ylläpitää yksimielisyyttä ja rauhaa. Tähän järjestykseen kuuluu kahdenlaisia asioita. Ensiksikin siihen kuuluvat ne asiat, jotka Jumala on Sanassaan säätänyt. Ne ovat pysyviä ja muuttumattomia. Sellaisia ovat esimerkiksi sana ja sakramentit sekä niiden käyttö, sekä seurakunta ja saarnaavirka. Toiseksi niitä, joista kristityt tietysti järjestyksessä sopivat tai joista on ajan myötä tullut hyviä tapoja. Ne kuuluvat vapaan harkintavallan asioihin ja niitä voidaan yhteisesti sopia

muuttaa, kun olosuhteet ja rakkaus niin vaativat. Sellaisia ovat esimerkiksi jumalanpalveluksen päivät ja kellonajat, pitopaikat, kokouspaikan sisustus symboleineen ja koristeineen ja niin edelleen lähes loputtomiin. Näistä ehdonvallan asioista toiset ovat sellaisia, joita ilman emme tule toimeen. Jossakin täytyy kokoontua ja johonkin aikaan. Mutta Jumala suo iloksemme myös sellaisia asioita, joita ilmankin hätätilassa selviämme. Kristityt ovat joutuneet kokoontumaan esimerkiksi sateessa ja pakkasessa hautausmailla ja metsissä. Monella paikkakunnalla meillä ei ole kirkkoja eikä edes vuokrattavia tiloja, vaan kokoonnumme kodikkaasti kodeissa.

Tekstimme toinen kehoitus laajentaa näköpiiriin seurakuntaelämästä yksityisen ihmisen koko elämään sen kaikilla alueilla. “Älkää korkeita mieliteköt, tyytykää alhaisiin oloihin.” Tämän kohdan käänös ei anna oikeaa kuvaa alkutekstistä. Alkukielessä kehoitetaan meitä olemaan ylpeilemättä ja asettumaan kulkemaan samaa tietä yhdessä alhaisten kanssa. Luterilainen vanhamissourilainen teologi Georg Stoeckhardt sanoo sen merkitsevän asettumista heikkojen tasalle, mitä heidän tilaansa, tarpeisiinsa ja käsityskykyynsä tulee. Siltä, jolle ei ole paljon annettu, ei pidä paljoa vaatia, vaan meidän tulee iloita siitä, että Jumalan seurakunnassa on erilaisia ihmisiä. Lahjat ovat palvelemista varten, ei ylpeilemistä ja itsensä korottamista varten. Hyvä on myös nähdä, että Jumala on jakanut lahjoja siten, että eri ihmisillä on erilaisia lahjoja, niin kuin ruumiissa on monta jäsentä. Kaikkia kuitenkin tarvitaan ja kaikista saamme

kiittää Jumalaa. Raamattu sanoo: "Syntiä tekee, joka lähimmäistään halveksii, mutta autuas se, joka kurjia armahtaa!" (Snl. 14:25).

Kolmas kehoitus kuuluu: "Älkää olko itsemiehestänne viisaita." Sananlaskujen kirjassa puhutaan paljon tästä asiasta ja kiinnitetään huomio siihen, että ihminen usein erehtyy luullessaan olevansa viisas ja oikeassa. Siellä sanotaan mm. näin: "Kaikki miehen tiet ovat hänen omissa silmissään oikeat, mutta Herra tutkii sydämet." (Snl. 21:2; vrt. 16:2) "Käräjissä on kukin ensiksi oikeassa, mutta sitten tulee hänen riitapuolensa ja ottaa hänestä selvän." (Snl. 18:17). Näillä sanoilla Raamattu kehottaa meitä asettumaan toisten kristittyjen arvioitaviksi ja koeltaviksi, että pysyisimme oikealla tiellä. Apostolin kehotusta "Älkää olko omasta mielestänne viisaita" on teoriassa helppo noudattaa, mutta käytännön tilanteissa me kaikki voimme havaita syntiturmeluksemme pohjattoman syvyyden.

2. Suhteemme kaikkiin

Kun edellä olevat kehotukset soveltuivat lähinnä suhteisiimme uskonveljiin ja –sisiin, niin seuraavat kehotukset tähtäävät asenteisiimme kaikkiin ihmisiin. Tekstimme jatkuu: "Älkää kenellekään pahaa pahalla kostako. Ahkeroidkaa sitä, mikä on hyvää kaikkien ihmisten edessä. Jos mahdollista on ja mikäli teistä riippuu, eläkää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa. Älkää itse kostako, rakkaani, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle, sillä kirjoitettu on: 'Minun on kosto, minä olen maksava, sanoo Herra.'

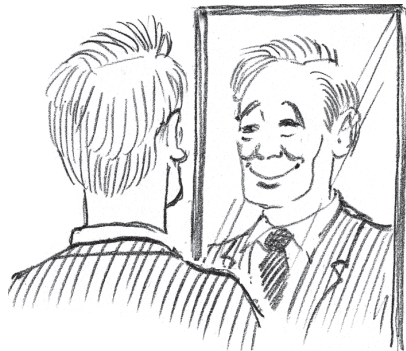
Vaan 'jos vihamiehelläsi on nälkä, ruoki häntä, jos hänellä on jano, juota häntä, sillä näin tehden sinä kokoat tulisia hiiliä hänen päänsä päälle.' Älä anna pahan itseäsi voittaa, vaan voita sinä paha hyvällä."

Tässä maailmassa uskova tulee tekemisiin monenlaisten ihmisten kanssa. Toisten kanssa on helppo tulla toimeen, toisten kanssa se on vaikeampaa. Riippumatta siitä, millaisia ihmiset ovat, miellyttäviä vai työkeitä, sydämellisiä vai vihamielisiä, kristityn tulee noudattaa sitä, mistä apostoli tässä puhuu. Ja tämä on vaikeata. On helppoa näyttää loukkaantuneisuutensa, mutta antaa heti välittömästi anteeksi, unohtaa työkeys ja kärkevyys ja sen sijaan voittaa paha hyvällä, on hyvin vaikeata. Kuitenkin Jumalan tahdon mukaan meidän tulee olla rauhan tekijöitä ja elää rauhassa kaikkien ihmisten kanssa, mikäli se meistä riippuu. On tosin asioita, jotka vaativat kosta, kuten rikokset, mutta niiden kostamisen Jumala on jättänyt itselleen ja niille, joille hän on sen erikseen uskonut, eli esivallalle. Sen sijaan uskoivan asiana on rukoilla vihamiestensä puolesta ja osoittaa heille rakkautta tilaisuuden tullen teoilla, varsinkin kun he ovat puutteenalaisia. Jos näin on jo katkeriin vihamiehiin nähden, kuinka paljoka enemmän meidän tulee antaa anteeksi rakkaillemme kotona ja veljillemme seurakunnassa ja ahkeroida elää rauhassa heidän kanssaan.

Kun kristityt toimivat apostolin kehottamalla tavalla, he kokoavat tulisia hiiliä vihollistensa päälle. Tätä sanaa tulisista hiilistä on selitetty kahdella tavalla, jotka molemmat sisältävät varteenotettavan näkökohdan ja

itse asiassa tähtäävät samaan. Toinen selitys ymmärtää asian siten, että uskovien hyvät teot ovat kuin hiiliä pään päällä. Ne alkavat polttaa eli herättävät vihamiehen omantunnon toimintaan ja johdattavat häntä katumukseen ja siten valmistavat evankeliumille maaperää. Toisen selityksen mukaan tulisia hiiliä kannettiin astiassa pään päällä seuraavaa matkan pysähdyspaikkaa varten, jotta voitiin sytyttää tuli ja laittaa ruokaa. Samalla tavalla uskovien hyvät teot auttavat vihamiestä selviytymään elämän vaikeuksissa, jolloin hän muistaa hyvillä mielin hyvän tekijänsä ja voi kiinnostua evankeliumista. Kun Raamattu itse ei selitä sitä, mitä se tarkoittaa "tulisilla hiilillä pään päällä", emme mekään siitä väittele. Joka tapauksessa ne ovat asioita, joilla on tuntuva vaikutus. Ja koska evankeliumi tähtää mielenmuutokseen, on niidenkin vaikutus sitä edesauttava. Näin suuremmissa asiassa voit olla mukana hillitsemällä kostonhalusi ja osoittamalla rakkautta ja hyvän tahtoisuutta.

Aivan juuri luin eräästä lehdestä artikkelin, jossa tarjottiin joukko mielenkiintoisia kysymyksiä itsetutkistelua varten. Kysymykset olivat: Voinko tunnustaa virheeni? Voinko myöntää syyllisyyteni? Voinko seurata saamiani ohjeita ja neuvoja? Voinko tehdä enemmän kuin vaaditaan? Voinko tehdä minulle annetun työn valmiiksi, niin etten jätä sitä kesken? Voinko työskennellä uskollisesti ilman että joku valvoo tekemistäni? Voinko tehdä myös epämiellyttävät työt, jotka täytyy tehdä? Käsittelekö toisten omaa samalla huolella kuin omaa omaisuuttani? Voinko kohdata ristiriitoja malttiani menettämättä? Voinko ottaa vastaan

arvostelua kaunaa kantamatta? Voinko pidättäytyä toisten arvostelusta, kunnes tosiasiat on selvitetty? Voinko välttää kiusausta tehdä kärkeviä huomautuksia? Näenkö hyviä ominaisuuksia niissä, jotka ovat kanssani eri mieltä? Nämä olivat aivan hyviä kysymyksiä. Kristitty ei pysähdy kuitenkaan itsetutkistelussaan pelkkien tekojen tasolle, vaan näkee syntisyytensä myös ajatustensa valossa, vaikka hän sitten kuolettaisikin pahat ajatuksensa. Ja ihmeitten ihme: "Missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi."

Kun tutkimme itseämme tekojemme, asenteittemme ja mieleemme suuntauksen valossa ja kun Jumalan sana ja armo saa sydämissämme vaikuttamaan, tapahtuu eräs ihmeellinen asia. Ennen olimme muita kohtaan kovia, itseämme kohtaan pehmeitä. Nyt otamme vakavasti omat virheemme ja tuomitsemme ne, mutta olemme lempeitä toisia kohtaan, koska Jumala on ollut niin kärsivällinen ja laupias meitä kohtaan. Tällä mielellä haluamme ottaa vastaan myös tämän sunnuntain tekstimme kehotukset ja rukoilla: Herra, vaikuta minussa sitä, mistä tämän päivän tekstissä minulle puhuit. Amen.

Markku Särelä

Herra on ylösnoussut

(1 Kor. 15:49–58)

Ja niinkuin meissä on ollut maallisen kuva, niin meissä on myös oleva taivaallisen kuva. Mutta tämän minä sanon, veljet, ettei liha ja veri voi periä Jumalan valtakuntaa, eikä katoavaisuus peri katoamattomuutta. Katso, minä sanon teille salaisuuden: emme kaikki kuolemaan nuku, mutta kaikki me muutamme, yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasunan soidessa; sillä pasuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomina, ja me muutumme. Sillä tämän katoavaisen pitää pukeutuman katoamattomuuteen, ja tämän kuolevaisen pitää pukeutuman kuolemattomuuteen. Mutta kun tämä katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen, silloin toteutuu se sana, joka on kirjoitettu: “Kuolema on nieltä ja voitto saatu.” “Kuolema, missä on sinun voitosi? Kuolema, missä on sinun otasi?” Mutta kuoleman ota on synti, ja synnin voima on laki. Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta! Sentähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä, tietäen, että teidän vaiyannäkönne ei ole turha Herrassa. 1 Kor. 15:49–58.

Kaikki on Kristuksen ylösnousemuksen varassa

Olemme juuri viettäneet pääsiäistä, sitä suurta juhlaa, jolloinka yhdessä

koko Kristuksen seurakunnan kanssa erityisesti muistamme sitä yhtä ainoata kohtaa, johon perustuu kaikki sielujemme turva ja lohdutus. Se kohta on se varma tosiasia, että Herramme Kristus on pääsiäisaamuna noussut ylös kuolemasta.

Tämän yhden ainoan asian varassa on kaikki, sillä jollei Kristus olisi ylösnoussut, ei sieluillemme olisi mitään tosi lohdutusta eikä turvaa syntejämme ja kuolemaa vastaan. Raamattu sanoo: “Mutta jos Kristus ei ole herätetty, niin teidän uskonne on turha, ja te olette vielä synneissänne. Ja silloinhan Kristuksessa nukkuneetkin olisivat kadotetut.” (1 Kor. 15:17–18) Tästä yhdestä kohdasta riippuu siis kaikki.

Voitonhuuto

Sen tähden onkin jo lähes 2000 vuoden ajan Kristukseen uskovien suusta aina uudelleen kajahtanut tuo voittohuuto: “Herra on ylösnoussut, Herra on totisesti ylösnoussut!” Se vahvasti ja täytti rohkeudella apostolien sydämet ja suut, kun he lähtivät kaikkeen maailmaan julistamaan evankeliumin sanomaa Kristuksen lunastustyöstä. Ja se avasi heille tien maasta toiseen ja levitti Kristukseen uskovien seurakuntaa yhä laajemmalle. Ja tuo sama sana: “Herra on ylösnoussut” on tähän päivään asti ylläpitänyt Kristuksen seurakuntaa maan päällä, ravinnut ja rohkaissut sitä uskossa, toivossa ja

rakkaudessa. Se on ollut taisteluhuuto ja tunnussana, jolla kristityt ovat varustautuneet hengelliseen taisteluun ja se on ollut voitonsanoma, jolla he ovat antaneet kaiken kiitoksen ja kunnian voitosta ja taistelun onnellisesta tuloksesta, "on ylösnoussut, elää ja hallitsee."

Varma asia

Onko se sitten niin varma ja luja tosiasia? Kyllä se on. Se on kaikista varmimmin todistettu tosiasia, jota mikään mahti ei voi horjuttaa. Ensimmäisinä Hänen ylösnousemuksensa todistajina astuvat esiin apostolit, jotka olivat silminnäkijöinä, korvankuulijoina ja vieläpä käsin koskettajinakin. "Minä olemme nähneet ja kuulleet, sen me myös teille julistamme, että teilläkin olisi yhteys meidän kanssamme; ja meillä yhteys Isän ja hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen, kanssa." (1 Joh. 1:3)

Apostolit olivat kunnollisimmat, rehellisimmät, epäitsekäimmät ja jaloimmat ihmiset, mitä milloinkaan on maan päällä elänyt. Ketä sitten uskoiimme, jollemme heitä?

Myös apostolien käyttäytyminen todistaa tämän tosiasian varmuudesta. Kun he vielä äsken olivat arkoja ja pelonalaisia, niin pääsiäisestä alkaen heissä tapahtui ihmeellinen muutos. Aroista lampaista oli tullut rohkeita leijonia, pelkkäväisistä lapsista sotasankareita. Mistä tällainen muutos? Vain siitä, että he olivat nähneet Herran Jeesuksen ja olivat nyt selvillä ja aivan vakuuttuneita siitä, että Kristus oli noussut kuolleista. Kuinka he muuten olisivat rohjenneet sanoa Kristuksen vihollisille: Hän, jonka te tapoitte. on noussut kuolemasta.

Apostoleilla ei myöskään ollut mitään ajallista etua siitä, että he julistivat, että Herra Kristus oli ylösnoussut ja on siis itse Jumalan Poika taivaasta. Ei, päinvastoin he saivat siitä palkakseen häpeää, pilkkaa, nälkää, alastomuutta, vainoa ja lopulta jopa tuskallisen kuoleman. Miksi he eivät sitten kieltäneet tai vaienneet? He tiesivät silloin kieltävänsä varman totuuden, itse Jumalan Pojan, ja vastoin parempaa tietoa, valehtelevansa. Ehdoton varmuus, lähtemätön, selvä vakuutus Herran Kristuksen ylösnousemisesta teki heidät niin lujiksi, ettei yksikään heistä, vaikka he hajaantuivat eri tahtoille, horjunut hetkeäkään Kristuksen sanan tunnustamisessa, vaan oli valmis verellään todistamaan uskollisuutensa.

Myös Kristuksen vihollisten täytyi myöntää sen tapahtuneen, sillä he vain kielsivät apostoleja puhumasta siitä, mutta itse tapahtuma oli selvä ja kieltämätön.

Myös entinen katkera vihollinen, Saulus, antaa todistuksen Kristuksen ylösnousemuksesta: "Mutta kaikkein viimeiseksi hän näyttäytyi minullekin, joka olen ikäänkuin keskensyntynyt." (1 Kor. 15:8)

Vielä ovat voimallisena todistukseen ylösnoussuun Vapahtajamme omat työt, Pyhän Hengen näkyvä vuodattaminen, Jerusalemin hävitys, lukuisat ihmetyöt evankeliumin alkuaikoina, joilla hän vahvisti sanansa, sekä hänen huolenpitonsa seurakunnastaan tähän asti, meillekin asti.

Tähän varmaan tosiasiaan, Herra on ylösnoussut, perustuu kaikki sielujemme turva syntejä, lakia, kuolemaa vastaan ja kaikkia vihollisiamme vastaan. Se on kallio, jolla lepää ja kasvaa

uskomme koko rakennus. Siinä on samalla kuin yhdessä koossa ja kirkkaassa valossa kaikki se rikkaus, josta omatuntonne elää ja iloitsee. Siinä näkyy, että koko Jumalan sana on totta ja ettemme suotta usko Kristukseen. Meidän ei tarvitse hävetä kenenkään edessä, vaan saamme kerskata Herrasta.

Kristittyjen rikkaus

Mutta nyt saatetaan väittää vastaan sanomalla, että en näe teillä, hyvät

kristityt, olevan mitään erinomaista rikkautta, tähän olette yhtäläisiä kuin toisetkin ihmiset, yhtä heikkoja, tarvitsette ruokaa, vaatteita, asuntoa, varoja, lääkkeitä jne.

Missä ovat suuret etunne ja rikkautenne? Mitä vastaamme? Lujaa vastauksenne on: Meillä on sellaiset edut ja rikkaudet, joita maailmalla ei ole, eikä se niitä edes tunne. Ylösnoussut Vapahtajamme on ne tuonut ja omaksemme antanut, hän ei valehtele, ne ovat valmiina. Mutta me, häneen uskovat, emme ole vielä niiden mukaisessa asussa. Me kannamme nyt vielä tätä vanhaa maallista asua ja olotilaa. Mutta kerran saamme pukeutua uuteen tai vaalliseen asuun.

Kuinka se tapahtuu? Kuulee usein saarnattavan, että ihminen muka ilman muuta, sellaisena kuin on, luonnollisella tavalla ja pelkkänä luonnollisena ihmisenä siirtyy iankaikkiseen elämään ja katoamattomaan olotilaan. Nykyään näin opetetaan paljon, kun väriin saarnaajien pyrkimyksenä on julistaa epäuskossa kuolleet luonnolliset ihmiset autuaiksi. Sitä vastaan on tarkka varoitus: "Mutta tämän minä sanon, veljet, ettei liha ja veri voi periä Jumalan valtakuntaa, eikä katoavaisuus peri katoamattomuutta." (1 Kor. 15:50)

Liha ja veri voi kyllä periä näitä ajallisia aarteita luonnollisella tavalla ilman muuta, mutta ei niin Jumalan valtakuntaa. Jolla ei ole muuta kuin liha ja veri ja nämä maalliset asiat, ei peri iankaikkista elämää ja taivasta. Hänellä täytyy olla jo täällä ajassa enemmän kuin liha ja veri ja nämä katoavaiset asiat. Mutta miten hän voi omistaa jotain enemmän? Vain Juma-

lan sanasta uskon kautta, synnintunto ja usko Kristukseen. Usko ei ole tullut lihasta ja verestä: “Hän sanoi heille: “Kenenkä te sanotte minun olevan?” Simon Pietari vastasi ja sanoi: “Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.” “Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: “Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa.” (Matt. 16:15–17)

Ajalliset katoavat, iankaikkiset pysyvät

Katso siis tarkoin, rakas kristitty, että sinä et jää näitten pelkkien ajallisten varaan ja luonnollisten ajatustesi ja voimiesi varaan, vaan, että sinulla on taivas. Liha ja veri, luonnollinen olotila lakkaa ja katoaa kuolemassa ja haudassa ja ne, jotka täällä ovat pitäneet kiinni iankaikkisista aarteista, saavat ne nähdä ja niitä nauttia, muuta ne, joilla ei ole enempää ollut kuin nämä ajalliset, heräävät iankaikkisuuteen köyhinä, pilkkaan ja häpeään.

Mutta nyt saattaa joku väittää, että täytyyhän ainakin niiden Kristukseen uskovien liha ja veri siirtyä ilman muuta iankaikkiseen elämään, jotka elävät silloin kun Kristus tulee.

Mutta apostoli selittää senkin kohdan. Hän ilmoittaa salaisuuden: “Katso, minä sanon teille salaisuuden; emme kaikki kuolemaan nuku, mutta kaikki me muutumme, yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasunan soidessa; sillä pasuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomina, ja me muumme.” (1 Kor. 15:51,52)

Se päivä tulee äkisti. Silloin elävät eivät ehdi kuoloon nukkua, eikä tulla haudatuiksi ja sitten haudasta ylös-

nousta niinkuin sitä ennen kuolleet. Muutumme, tämän vanhan asun riisuminen ja uuden pukeminen tapahtuu silmänräpäyksessä. Tänne jää kaikki, mikä tähän ajalliseen elämään kuului, se katoaa ja alkaa uusi olo. Sattuva vertaus, puvun muutto. Vanha, tämän ajallisen elämän olo ja samalla syntiturmelmus [loppuu]. Uusi, taivaallinen, katoamaton, synnitön olo [alkaa]. Silloin riisutaan kuolemakin, se lakkaa, se on nielty, ja silloin ollaan perillä voittajina.

“Mutta, kun tämä katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen, silloin toteutuu se sana, joka on kirjoitettu: “Kuolema on nielty ja voitto saatu.” (1 Kor. 15:54)

Mutta kuinka kestämmme matkalla tässä vanhassa puvussa? Sehän painaa ja ahdistaa, jopa aivan kuolettaa, sillä siinä ovat synty ja lain syytökset. Matkalla onkin tarpeen käyttää hyvää lääkettä; sitä nauti täysin siemauksin, se on syntien anteeksiantamus tunnollesi.

“Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta! Sen tähden, rakkaat veljeni, olkaa lujat, järkähtämättömät, aina innokkaat Herran työssä, tietäen, että teidän vaivannäköne ei ole turha Herrassa.” (1 Kor. 15:57,58)

Emme ole siis turhia asioita uskossa, vaan sellaisia, joita ei ole koko maailmassa, eikä se niitä saa aikaan. Älä siis väsy, vaan ole luja, järkähtämätön ja innokas, vaivannäkösi ei ole turha.

Pastori Kauko Valveen saarna 1. sunn. pääsiäisen jälkeen 12.4.1942 Lahdessa. Väliotsikot ovat toimituksen lisäämiä.

Profeetta Sakarjan selitys

Uskonpuhdistaja Martti Lutherin selittämä ja hänen itsensä saksaksi julkaisema vuoden 1527 joulukuun lopussa. W2 XIV, 1768-1975. Suomentanut Markku Särelä. Jatkoa viime numeroon.

SEITSEMÄS LUKU

jatkoa

3. He taas viittaavat kahteen asiaan: ensiksi siihen, että he ovat paastonneet; toiseksi siihen, että he ovat eläneet pidättyvästi, se on, pidättyneet herkkupaloista ja maukkaista ruoista ja juomista, erityisesti viinistä ja väkijuomista, kuten 4 Moos. 6:3 ss. on kirjoitettu pidättymisestä, jonka lain ja esikuvan mukaan he olivat omaksuneet tämän viinistä pidättymisen ja sen karttamisen, samoin kuin he olivat omaksuneet paaston seitsemännen kuun esimerkin mukaan, kun Mooses puhuu siitä sovitusjuhlassa, 3 Moos. 16:29 ss. Huomaa tästä nyt, että paasto ja pidättyminen ovat hyviä, eivät pahoja tekoja, eivätkä mistään pahoista syistä otettuja käyttöön, sen vuoksi ne ovat juutalaisten keskuudessa olleet juhlallisesti luvattuja ja käskettyjä; mutta kuule, kuinka Jumala hylkää ja tuomitsee ne ja sanoo:

Jakeet 4-6. Niin minulle tuli tämä Herran Sebaotin sana. "Sano kaikelle maan kansalle ja papeille näin: Kun te olette paastonneet ja valittaneet viidennessä ja seitsemännessä kuussa, ja jo seitsemänäkymmenenä vuotena, niin minulleko te olette paastonneet? Ja kun olette syöneet ja juoneet, niin ettekö te ole itsellenne syöneet ja juoneet?"

4. Eikö ole aivan kohtuutonta, että Jumala niin tykkänään hylkää tällaisen

paaston ja pidättyytymisen? ja sanoo: se ei koske häntä eikä ole hänen palvelemistaan eikä tapahdu hänelle kunniaksi. Niin hän pitää samanarvoisina sekä heidän syömistään että heidän paastoamistaan ja sanoo: Te olette tosin paastonneet ja syöneet, mutta itsenne tähden ettekä häntä palvelaksenne. Ikään kuin hän sanoisi: Mitä te minua kiusaatte paastoillanne? Kuka on ne teille käsenyt? Mitä minä kysyn teidän paastonne ja syömisenne perään? Jos ette halua syödä, olkaa syömättä. Jos haluatte paastota, tehkää niin. Ja niin edelleen, että tiedätte, että minä en kysele sen perään. Syy: se ei ole minun paastoni, minä en ole sitä säättänyt enkä käsenyt. Siksi minä en vaadi sitä enkä siitä piittaa. Sille, joka on teille sen käsenyt tai sitä teiltä vaatinut, te voitte sen tehdä ja säilyttää. Mutta tepä olette sen itse valinneet ilman minun käskyäni, sen tähden ette ole tehneet sitä kenellekään muulle kuin itsellenne. Niin te voitte ottaakin siitä palkan itseltänne. Se, jota sillä olette palvelleet, maksakoon teille siitä palkan. Minua ette ole sillä palvelleet, niin en myöskään anna teille siitä mitään.

5. Tässä tekstissä on aivan erityisesti pantava merkille sana "minulle" ja myös sana "itsellenne". Sillä näillä kahdella hän erottaa ihmiskäskyt Jumalan käskyistä. Minulle, minulle ette ole tehneet siitä mitään. Miksi? Sen vuoksi, etten minä ole niitä käsenyt. Mutta itsellenne, itsellenne te olette

sen tehneet. Miksi? Sen vuoksi, että te itse olette sen keksineet ja valinneet, ja se on siis ollut teille itsellenne mieleen. Aivan samoin he valittavat myös Jes. 53:8:3: “Miksi me paastoamme, kun et sinä sitä näe, kuritamme itseämme, kun et sinä sitä huomaa?” Ja Jer. 7:21–22 hän sanoo heille: “Lisätkää polttouhrinne teurasuhreihinne ja syökää lihaa. Sillä en minä puhunut enkä antanut käskyä teidän isillenne poltto- ja teurasuhrista silloin, kun minä vein heidät pois Egyptin maasta.”

6. Tässä kuulemme toistamiseen, ettei Jumala halua sitä, mitä hän itse ei ole käsenyt, kuten siitä on paljon muitakin kohtia sekä Vanhassa että Uudessa testamentissa. Miksi niin? Sen tähden että, kuten sanottu, kaikilla itsevalituilla teoilla ja käskyillä on itsessään se vitsaus ja sydämen kipu,

että ne miellyttävät meitä enemmän kuin se, mitä Jumala on käsenyt; me myös tarkkaamme niitä paljon enemmän ja ahkeruimme myös noudattaa niitä paljon enemmän kuin Jumalan käskyjä. Siihen Jumala on sitten lopen kyllästynyt, kuten kohtuus onkin, että hän puolestaan halveksii ja hylkää meidän omat tekomme ja käskymme, kuten me halveksimme hänen käskyjään ja tekojaan.

7. Sillä katsohan näitä miehiä, milaista nurinkurista, naurettavaa pyhyttä he osoittavat, kun he lähettävät lähetystönsä Babylonista tiedustelemaan papeilta. He eivät pane kysymään Jumalan käskyä eivätkä sitä, mitä heidän pitää tehdä tai tekemättä jättää, jotta he pitäisivät Jumalan lain. Voi, he jo tietävät itse kaiken paremmin Babylonissa kuin kaikki papit ja profetat Jerusalemissa. He eivät lähettä asialle koiraa, he eivät anna ropoakaan lähetin palkaksi kujan yli sitä tiedustellakseen. Se kaikki on tehty eikä enää ole mitään tehtävissä. Ei ole omaatuntoa, ei virhettä, vaan pelkkää pyhyttä ja täydellistä täydellisyyttä. He ovat menneet sata tuhatta penikulmaa kauemmaksi kuin Jumala on käsenyt, nimittäin siinä, että he ovat paastonneet ja pidättyneet. Mutta siitä, että he pyytävät puolestaan kysyä Beetelistä, pitäisikö heidän omavalintaisen paastonsa olla pätevä kauempanakin, siitä heillä on huolta, omaatuntoa, pelkoa ja kysymyksille aikaa, siihen heillä on rahaa ja lähettejä, siinä mikään vaivannäkö ei ole liikaa, mikään tie ei ole liian pitkä, mikään raataminen ei ole liian raskasta. Eikö tämä ole ikävä, häpeällinen asia?

jatkuu...

Kristuksen kärsimisen hedelmää hänen omissaan

Martti Luther

Kirjoitus on julkaistu Luterilaisessa maaliskuuhuhtikuun 1927 s. 15–16.

Josef arimatialaisen ja Nikodemuksen esimerkki

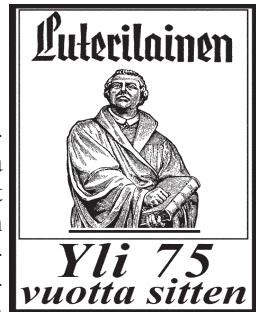
Tämä on nyt Herramme Kristuksen kuoleman hedelmä, että juuri heikoimmat ja arimmat sydämet kaiketta pelvotta ja hämmästyksettä astuvat esiin, tunnustavat Kristusta ja kunniallisimmalla tavalla hautaavat Hänen ruumiinsa, joka riippui siinä kaikessa häpeässä, todistukseksi siitä, että he vastoin juutalaisia, ylimmäisiä pappeja, Pilatusta ja kaikkia Kristuksen vihollisia, pitävät ja ylistävät Kristusta Jumalan Poikana, että heillä on toivo Hänen valtakunnastansa ja että he lohduttavat itseänsä Hänessä nytkin, kun Hän oli kuollut ja kun joka mies piti sen sinä, että Hän muka peräti oli hukassa.

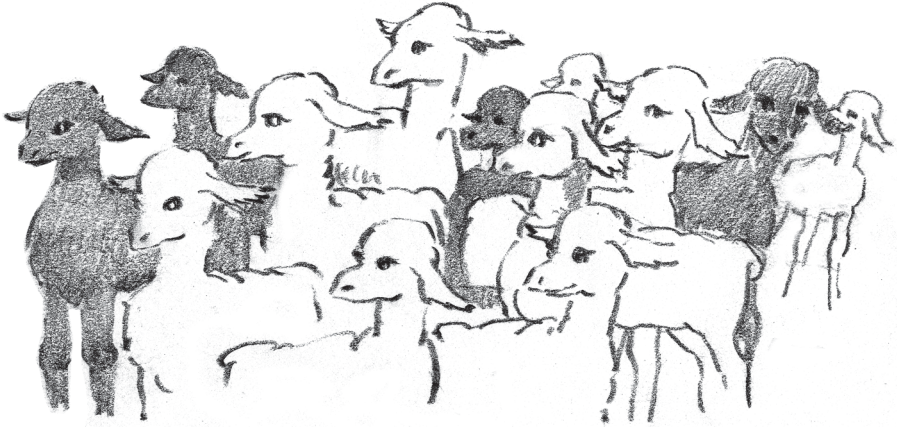
Tämä on se, josta Markus ja Luukas sanovat, että Joosef odotti Jumalan valtakuntaa, se on: hän toivoi, että Jumala tämän miehen kautta alkaisi uuden valtakunnan maan päällä, antaisi synnit anteeksi, antaisi Pyhän Hengen, ja tekisi ihmiset iankaikkisesti autuaiksi. Sillä tätä olennollisesti kutsutaan Jumalan valtakunnaksi, niinkuin profeetat ennustaneet olivat, että Kristus eli Messias oli sen alkava.

Niin Jesaiaskin Kristuksesta ennustaa: särjettyä ruokoa ei hän muserra, ja suitsevaa kynttilänsydäntä ei hän sammuta. Juuri se nähdään tässäkin Joosefista ja Nikodemuksesta: tähän asti ovat he olleet heikkoja ja arkoja kristityitä; pelko ja hämmästyks oli heitä vaivannut niin paljon, etteivät rohjenneet julkisesti näyttää itsiänsä. Nikodemus tuli yöllä Jeesuksen tykö, jonka vuoksi myös Johannes kutsuu häntä salaiseksi opetuslapsiksi. Kuitenkin peittää Kristus tämän, ei tahdo semmoisen pelvon tähden poistaa heitä tyköänsä.

Mutta nyt, kun vaara on suurimmillansa ja ne, jotka muutoin olivat jaloja, urhoollisia kristityitä, antavat pahenuksen voittaa itsensä, eivätkä tohdi missään näyttäytyä, silloin vaikuttaa Pyhä Henki Kristuksen kuoleman kautta niin paljon, että tuo suitseva ja melkein peräti sammunut vähäinen kynttilänsydän alkaa ilmi liekissä palaa ja loistaa niinkuin kirkas aurinko. Sillä mitä Joosef tähän asti oli salaisesti uskonut ja ajatellut Kristuksesta, sen uskon antaa hän nyt jokaisen nähdä, ei pelkää juutalaisia eikä Pilatusta. Hänellä on enemmän huolta Kristuksesta, joka kaikessa häpeässä kuoli, kuin koko maailmasta. Tämä ei ole mikään halpa työ eikä vähäinen Kristuksen kärsimisen hedelmä.

Tämä on meille kaikille esimerkiksi, että meidän tulee seurata tätä Joosefia ja Nikodemusta sekä että Kristus riippuu ristin päällä, se on: kun evankeliumi kärsii vainoa ja kristitty parkoja tämän tähden vaivataan, me silloin astumme esiin ja huolimatta hirmuvaltiaitten vihasta, ylistämme Jumalan Poikaa ja Hänen sanaansa ja julkisella tunnustuksella kunnioitamme sitä, kunnes kuollut Kristus kunnial-

lisella ylösnousemisellansa näyttää itsensä, jolloin heikkouskoiset, arat ja pelkurit kristityt varmaan lohdutetuiksi tulevat sekä jälleen alkavat julkisesti tunnustaa.

Sillä tämä vuorottelu pysyy ainiaan seurakunnassa, että muutamat pahenevat ja lankeavat takaisin, että juuri väkevimmät tavallisesti tulevat heikoiksi, kun murhe saavuttaa. Sitä vastoin astuvat heikoimmat esiin ja iloisella tunnustuksella astuvat etunäyttämölle, ettei koskaan puuttuisi ihmisiä, jotka Kristuksen tuntevat ja Häntä tunnustavat. Jos eivät väkevät tahdo tai voi sitä tehdä, pahennuksen tähden, vaan heidän täytyy havaita, kuinka peräti mitätön ihminen on, jos Jumala ottaa Henkensä meiltä pois, niin täytyy kaikkein heikoimpain se tehdä, jotka eivät siltä näytä.

Sillä Jumala, joka on rikas huoneenhaltija, tahtoo pitää kaikenlaisia palkollisia huoneessansa, ei ainoastaan väkeviä ja täysikasvuisia, vaan myöskin pieniä ja heikkoja. Etteivät nyt väkevät ketään ylönkatsoisi, niin täytyy heidän oppia tuntemaan oma heikkoutensa itsessään. Ja ettei kukaan tuomitsisi toista, niin tulee Jumalan Pyhä Henki heikkoihin, elähyttää, lohduttaa ja vahvistaa heitä niin, että jokainen saa nähdä ja ylistää sitä jumalallista voimaa, joka näissä on.

Sen matkaansaattaa rakkaan Herramme Kristuksen kärsiminen aina ja alati hänen seurakunnassaan, ettei Hänen kristikuntansa joutuisi perikatsoon, vaan pysyisi voimassa, kasvaisi ja lisääntyisi.

Mutta kuinka käy toisella puolella, jossa Herraa Kristusta vihataan, eikä voida olla rauhassa ennenkuin Hän on saatettu ristin päälle? Siellä tapahtuu vallan päin vastoin. Sillä samoin kuin aurinko vaikuttaa sen mukaan miten aine on, vahan se tekee pehmeäksi ja sulattaa sen, mutta saven tekee se kovaksi ja kuivaksi, niin tapahtuu tässäkin. Hurskaat sydämet tulevat Herramme Kristuksen kärsimisen kautta lohdutuksella täytetyiksi ja rohkeiksi sekä rohkenevat sitte tehdä, mitä ennen, Kristuksen eläessä eivät suinkaan tehdä tohtineet

(Ahtisaarvoja s. 219-221)

VESA

KEVÄT 2005

LUTERILAINEN - LASTENOSASTO

Enkeli sanoi naisille: "Älkää peljästykö. Te etsitte Jeesusta, Nasaretilaista, joka oli ristiinnaulittu. Hän on noussut ylös, ei hän ole täällä. Katso, tässä on paikka, johon he hänet panivat." Lue Markuksen evankeliumista 16: 1-8!

Tapahtukoon sinun tahtosi myös maan päällä niin kuin taivaassa

Pastorin kirje

Isä meidän -rukous jatkuu sanoilla: ”*Tapahtukoon sinun tahtosi.*” Jumala on kaikkivaltias ja hänen tahtonsa tapahtuu joka tapauksessa. On kuitenkin tarpeellista rukoilla, että hänen tahtonsa tapahtuisi meitäkin kohtaan.

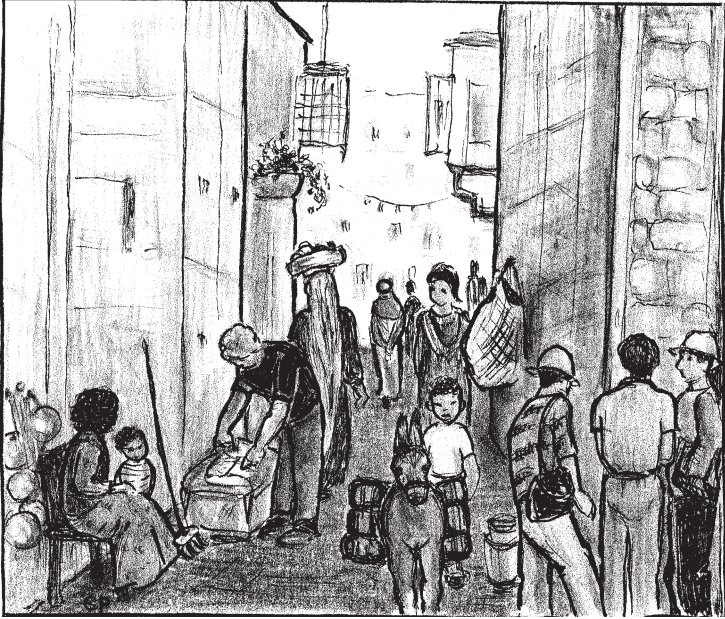
Kun uskot Jeesukseen Vapahtajanasi, turvaat Jumalan sanaan ja tahdot elää hänen käskyjensä mukaan, saat paljon iloa. Voit turvata Jeesukseen syntiesi anteeksiantajana. Se on koko elämän tärkein asia ja antaa sinulle rauhan sydämeen. Jumalan sana myös opettaa sinulle hänen tahtonsa mukaista elämää.

Kun elät Jumalan lapsena, huomaat väistämättä, että se ei aina ole helppoa. Se johtuu siitä, että Jumalan tahtoa vastustavat kiusaajan ja epäuskoisten ihmisten tahto. Maailmassa on paljon niitä, jotka eivät välitä Jumalan sanasta. He saattavat pilkata, kun tunnustat uskoasi Jeesukseen. He voivat pitää sinua pelkurina, kun et kiroile etkä toisten mukana tee kiellettyjä asioita. Tällaiset asiat voivat tulla myös uskolle vaaraksi. Kun toiset eivät pidä Jumalan sanaa arvossa, se voi houkuttaa pahoihin puheisiin ja tekoihin. Jos koulussa monet kiusaavat jotakuta, voi siitä tulla houkutus kiusata itsekin toisten mukana. Jos joistakin puhutaan pahaa, on kiusaus mennä mukaan sellaisiin puheisiin. Tätä vastaan rukoilemme Jumalan tahdon tapahtumista. Pyydämme, että Jumala varjelisi meidät uskossa niin, ettemme seuraisi pahaa esimerkkiä emmekä oman sydämemme vääriä houkutusia.

Kun pyydämme Jumalalta, että hänen tahtonsa tapahtuisi, on siitä suuri hyöty. Silloin tahdomme pysyä uskossa ja pitää elämämme kalleimpana asiana sitä, että Jeesus on meidän Vapahtajamme. Tahdomme myös elämässä seurata Jumalan sanaa. Saamme olla varmat, että Jumala varjelee meitä kaikissa asioissamme. Vaikka voimme joskus joutua kokemaan pilkkaa uskon tähden, Jumala kuitenkin lupaa: ”*Kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat.*” (Room. 8:28) Näin Jumalan tahdon tapahtuminen on meille parhaaksi.

Huomaamme väkisinkin, että aina emme ole seuranneet Jumalan tahtoa. Olemme tehneet väärin. Oma mielemme on houkuttellut vääriin tekoon tai toisten esimerkki vienyt mukanaan pahoihin asioihin. Meidän elämässämme Jumalan tahto ei tapahdu täydellisesti synnin tähden. Mitä Jumala tahdot meidän silloin tekevän? Hänen tahtonsa on, että tunnustamme syntimme hänelle ja uskomme sen anteeksiannetuksi Jeesuksen tähden. Näin saamme elää hänen lapsinaan. Saamme olla matkalla taivaan kotiin, jossa Jumalan tahto tapahtuu täydellisesti.

Kimmo Närhi

Via Dolorosaksi eli Kärsimysten tieksi sanotaan sitä tietä, jota pitkin Jeesus kulki ristiä kantaen Golgatalle.

Via Dolorosa

Jerusalemiin vanhassa kaupungissa on kapeita kauppakujia, monia paljon sokkeloisempia kuin tässä valokuvien mukaan tehdyssä piirroksessa. Jeesuksen ajan kujat ovat peittyneet maakerrosten alle aikojen kuluessa. Mutta sen tapaista kapeaa katua Herraa Jeesusta varmaan kuljetettiin silloin, kun hänet vietiin ristille Golgatalle. Muistamme, että jotkut naiset hälisevästä ihmisjoukosta säälivät Jeesusta. Silloin Vapahtaja kääntyi heihin ja sanoi: ”Jerusalemiin tyttären, älkää minua itkekö, vaan itkekää itseänne ja lapsianne.”

(Lue Luuk. 23:26-32.)

EP

Jeesuksen ystäviä ja vihamiehiä

Herra Jeesus oli kuollut ristillä. Vapahtajan viimeisiä sanoja ennen hänen kärsimyksiensä päättymistä olivat: ”Se on täytetty.” Kaikkien ihmisten synnit oli nyt sovitettu. Vielä hän sanoi: ”Isä, sinun käsiisi minä annan henkeni.” Raamattu kertoo kuinka maa järisi ja kalliit halkesivat. Roomalainen sotilas, sadanpäämies, oli ollut vartiotehtävässä Golgatalla. ”Mutta kun sadanpäämies ja ne, jotka hänen kanssaan vartioivat Jeesusta, näkivät maanjäristyksen ja mitä muuta tapahtui, he peljästyivät suuresti ja sanoivat: ”Totisesti tämä oli Jumalan Poika.” Matt. 27:54

Mitä sitten tapahtui? Raamattu kertoo: ”Mutta illan tultua saapui rikas mies, Arimatiasta kotoisin, nimeltä Joosef, joka hänkin oli Jeesuksen opetuslapsi.

Joosef Arimatialainen, Jeesuksen opetuslapsi.

Hän meni Pilatuksen luo ja pyysi Jeesuksen ruumista. Silloin Pilatus käski antaa sen hänelle.

Ja Joosef otti ruumiin, kääri sen puhtaaseen linnaivaatteeseen ja pani sen uuteen hautakammioonsa, jonka hän oli hakkauttanut kallioon. Ja hän vierritti suuren kiven hautakammion ovelle ja lähti pois. Ja siellä olivat Maria Magdaleena ja toinen Maria, jotka istuivat vastapäätä hautaa. Matt. 27:57-61 Tuli myös Nikodeemus, fariseus, juutalaisten johtomiehiä. Hän oli ensi kerran tullut yöllä Jeesuksen luokse keskustelemaan. Hänestäkin oli tullut Jeesuksen ystävä. Nyt hän oli hautaamassa Herraansa.

Mutta myös Jeesuksen vihamiehet olivat liikkeellä. Seuraavana päivänä ylipapit ja fariseukset kokoontuivat Pilatuksen luo ja he sanoivat: ”Herra,

Fariseukset

me muistamme sen villitsijän vielä elässään sanoneen: "Kolmen päivän kulluttua minä nousen ylös. Käske siis tarkasti vartioida hautaa kolmanteen päivään asti, etteivät hänen opetuslapsensa tulisi ja varastaisi häntä ja sanoisi kansalle: "Hän nousi kuolleista," ja niin viimeinen villitys olisi pahempi kuin ensimmäinen. Niin Pilatus sanoi heille: "Tuossa on vartioväkeä, menkää, vartioikaa niin hyvin kuin taidatte." Niin he menivät ja turvasivat haudan lukitsemalla kiven sinetillä ja asettamalla vartijat." Matt. 27:62-66

Me tiedämme, etteivät mitkään

vartioimiset voineet estää Herran Jeesuksen ylösnousemista. Hän on tosin täydellinen ihminen, puhdas ja synnitön. Siksi hän voi meidän syntimme kantaa. Mutta hän on myös Jumala. Eihän Jumala voi jäädä kuoleman valtaan. Ylösnousemus oli hänen sovitustyönsä päätös. Näin Taivaallinen Isä hyväksyi Poikansa lunastustyön. Siksi mekin saamme elää taivaan ilossa iankaikkisesti, jos pysymme hänen ominaan. Jeesus sanoo: "Koska minä elän, niin tekin saatte elää."

EP

Pääsiäinen

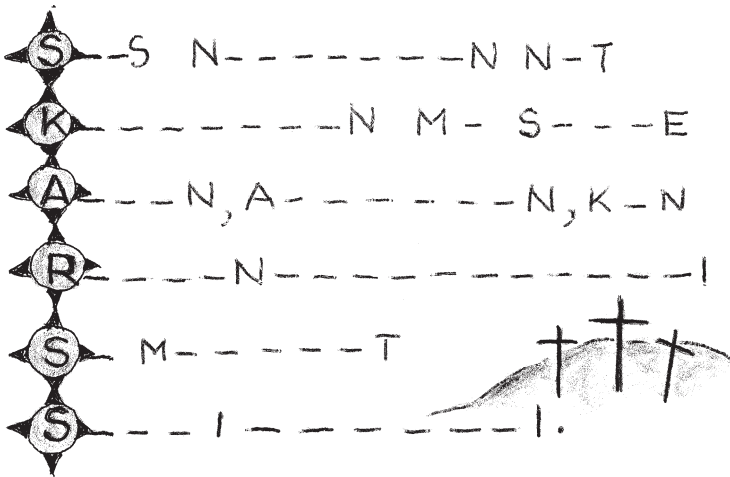

Pääsiäinen on ilon juhla. Meillä on syytä riemuun ja kiitokseen. Meidän Vapahtajamme on voittanut kuoleman ja synnin vallan. Hän rakastaa meitä ja tahtoo johdattaa meidät taivaan kotiin.

* * *

Laulan kiitosta Jeesukselle.

Etsi vanhasta virsikirjasta virsi 52. Sieltä löydät säikeistön, jonka voit täydentää tähän alle.

Jeesuksen kanssa

Olemmeko me Jeesuksen kanssa? Olemme, jos elämme Herraan Jeesukseen uskovina. Hän on itse sanonut ystävilleen: ”Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.” Etsi, mikä Raamatun jae. Vihje, löydät sen Matteuksen evankeliumin luvusta 28.

Jos olemme Jeesuksen kanssa, hän on meille rakkain ja tärkein. Pyhä Raamattu on silloin kallein aarteemme.

Tiedämme kuitenkin Raamatusta, että suurin osa ihmisistä kulkee vieraina Jeesukselle kadotuksen tietä. Matt. 7:13,14. He tahtovat tehdä aina sitä, mitä itse haluavat. Kerran eräs työtoverini sanoi: ”Kuule, en minä kulje taivaan tietä enkä kadotuksen tietä. Minulla on oma tie.” Väärin päätelty! Ei ole kuin kaksi tietä. Olet joko taivaan tien tai kadotuksen tien kulkija. Niin Jeesus sanoo. Hän varoittaa meitä kadotuksen tiestä. Hän sanoo esimerkiksi näin: ”Jos sinun silmäsi viettelee sinua, repäise se pois ja heitä luotasi. Parempi on sinun silmäpuolena mennä elämään sisälle kuin että sinut molemmat silmät tallella, heitetään helvetin tullen.” Matt. 18:9

Monet synnin houkutukset tulevat nykyään katselemisen kautta. Synnilliset kuvat, kirjat, lehdet, filmit, näytelmät. Jos tällaiset ovat tulleet meille tärkeiksi, ne on hylättävä, jos tahdomme pelastua. Jeesus ei tarkoita, että silmä olisi kirjaimellisesti repäistävä, vaan synti on hylättävä. Tämän jälkeen

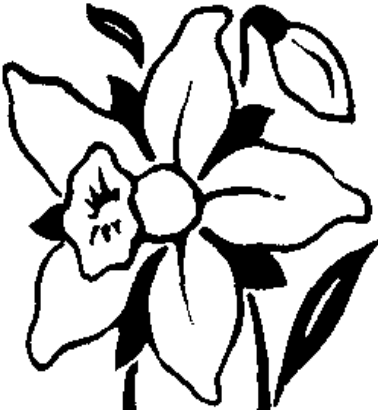
Herra puhuu pienistä lapsista. Hän sanoo: ”Katsokaa, ettette halveksi yhtäkään näistä pienistä, sillä minä sanon tielle, että heidän enkelinsä taivaissa näkevät aina minun Isäni kasvot, joka on taivaissa.”

Meidän pienet sisaremmet ja veljemme, jotka eivät vielä osaa oikein puhuakaan, eivät ainakaan vielä lukea, ovat pikkulapsina varmasti taivaan tiellä. Heidät on pyhässä kasteessa otettu Jumalan lapsiksi. Jeesus asetti pienen lapsen aikuisillekin esikuvaksi.

Mutta sinä koululainen olet jo monissa kiusauksissa toveriesikin keskelä tässä pahassa maailmassa. Meitä aikuisia ja teitä lapsia kiusataan olemaan samanlaisia kuin epäuskoiset ihmiset ovat. Voisimme kysyä itseltämme monia asioita. Esimerkiksi: Sopiiko riita ja ilkeys mielestäni Jeesuksen ystäväälle? Entä valehteleminen? Olenko itse-rakas ja turhamainen? Haluanko kunniaa toisilta? Olenko laiska ja huolimaton? Kapinoinko ja kiukuttelenko kotona? Enkö enää pyydä syntejäni anteeksi Vapahtajalta? Epäilenkö, ettei Jeesus minua kuule. Enkö usko, että Jeesus antaa sovitusustyönsä tähden anteeksi. Uskothan sinä?

*”Oi Jeesus luoksein jää,
mua synti peljättää.
Suo etten luovu sinusta,
kun kutsuu kiusaaja.”*

”Isä meidän –älä saata meitä kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta.”
EP

VÄRITYSKUVA

Väritä tämä narsissin kukka! Tiedätkö, miksi pääsiäisenä kotiin tuodaan usein narsisseja? Ne kertovat kevään tulosta ja siitä, että elämä luonnossa virkoaa talven jälkeen.

Ne ovat myös vertauskuvia ylösnousemuksesta. Ne muistuttavat meille, että Jeesus on voittanut kuoleman..

Illalla

Enkelisi hyvän annoit mulle, Jeesus, suojaksi, hellästi näin minut kannoit kautta päivän touhuni
Yö kun saapuu, enkelisi suojelee mun uneni, siunaa näin myös ystäväni, anna meille rauhasi.

VA

ÄITI, LUE JEESSURKSESTA!

TIINA ja TAPANI

Vuoden 1970 Vesasta

Vesaa on Luterilaisen lastenosasto. Ilmestyy 5 kertaa vuodessa, toimittaja Tuula Matikainen, os. Käsikiventie 5, 00920 HELSINKI.

Email: tuula.matikainen@pp.inet.fi

Kirjauutuus

Martti Luther

Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17

Suomen Luther-säätiö. Hämeenlinna 2004. Suomennos latinasta Heikki Koskenniemi.

Toinen osa uskonpuhdistajamme Martti Lutherin laajaa Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitystä on nyt ehtinyt olla muutaman kuukauden luettavanamme.

Luther tuo Jumalan sanan aarekkammiosta esille lähes loputtomiin uutta ja vanhaa aina niin seikka-peräisellä ja kiehtovalla tavalla. En aio paljoakaan esitellä tätä kirjaa, sillä osaanhan sen jokainen siitä itsekin lukea, käyttäükseni Hanna Uppalan sanontaa. Kuitenkin joitakin lähinnä yleisiä piirteitä haluaisin tuoda esille.

Silmiinpistävää on Lutherin laaja ja yksityiskohtainen Raamatun tuntemus. Hän ei tuijota silmiään kipeiksi katsomalla vain yhtä kohtaa ja sen kielioppimuotoja, vaan hän hallitsee asian, mistä Raamatussa on kysymys, ja siltä pohjalta hän voi vyöryttää moninaisia ja meille yllättäviäkin raamatunkohtia yksittäisten jakeiden valaisuksi. Usein Luther korostaa sitä, että voimme selittää Raamatua oikealla tavalla vain, jos meillä on oikea

kuva koko evankeliumin opista. Selityksen tulee olla tämän opin kanssa yhtenevä, analoginen, ja selittäjän tulee tuntea tämä usko, niin ettei hän sano mitään sen kanssa ristiriidassa olevaa. Tätä taitoa joutuu kaipaamaan, kun lukee nykyisin laadittuja selityksiä, valitettavasti välistä silloinkin, kun on kysymys aikamme hyvää tarkoitavista, konservatiiveiksi tunnetuista selittäjistä.

Usein Vanha testamentti on käsitetty ankaraksi sanomaksi Jumalan vihasta, mutta kun lukee Lutherin selitystä, hän näkee kaikkialla Jumalan pitkämielisyyttä ja rakkautta ja halua pelastaa eikä hukuttaa. Evankeliumista käsin Jumalan rakkaus meitä syntisiä kohtaan paljastuu patriarkkojen ja heidän aikaistensa vaiheista. Lutherin selitys on itse asiassa ihana, lohdullinen evankeliumin saarna. Siinä on sitä sielun ravintoa, mitä tarvitsemme.

Kirja on samalla myös hyvin tarpeellista, ajankohtaista opetusta. Oli aika, jolloin harkittiin Lutherin

kirjojen julkaisemista lyhennettyinä. Ajateltiin, että niistä voisi aivan hyvin jättää pois poleemista ainesta, joka koskee paavikirkon harhoja. Kun Luther mestarillisella tavalla soveltaa Raamatun opetuksia omaan aikaansa ja silloisen paavikirkon oppeihin ja oloihin, nyt neljä-, viisisataa vuotta myöhemmin huomaamme, että nehan ovat aivan ajankohtaisia ja tuiki tarpeellisia opetuksia. Luther näkee niin terävästi väärän uskonnollisuuden luonteen, paljastaa sen ja asettaa sen Raamatun oman vastakkaisen opin valoon.

Kirjan kyseiset luvut 8 – 17 käsittelevät patriarkkoja Nooasta Aabrahamiin. Luther asettaa maailmanhistorian tuon vaiheen näiden lukujen valoon. Syntyvien kansojen etäänntyminen Nooan uskosta ja pakanauskontojen synty konkretisoituu. Jakson alkuvaiheen patriarkkojen, kuten Nooan, Seemin ja vielä Aabrahaminkin, korkea ikä tavallaan kuin kutistaa pitkän ajan lyhemmäksi, meille helpommin tajuttavaksi. Pienistä aluista kuin pisaroista tulee suuria virtoja ja meriä.

Ympärileikkaus, jonka Jumala sääti alun perin Aabrahamille, on meille suomalaisille ollut varsin outo asia. Mutta nykyisen kansainvälistymisen myötä kuulemme siitä useammin kuin ennen ja ehkä jotkut ammateissaan tulevat sen kanssa tekemisiinkin. Lutherin selityk-

set antavat tähänkin asiaan valoa sen alkuperäisestä tarkoituksesta. Erityisesti Luther korostaa sitä, että Aabraham noudatti tätä uskon mielenä, koska se oli Jumalan käsky. Näin Luther sanoo: “Miksi Jumala kääntää näin? — Tämä miksi-kysymys on myrkyllisenä kerta kaikkiaan kuristamassa, ja pohjia myöten sydäntä riehtomassa. Mutta hänpä [Aabraham] vangitsee järjen eikä löydä lepoa mistään muusta kuin siitä, että käskyn antaja on oikeamielinen, hyvä ja viisas ja niinmuodoin hän ei voi kääntää mitään muuta kuin oikeamielistä, hyvää ja viisasta, vaikka järki ei sitä käsitä. Jumalan ratkaisut ovat näet käsittämättömiä. Järki ei voi niitä jäljittää. Jos se siis niistä väittelee, se ei ainoastaan erehdy, vaan myös lankeaa herjaamiseen. Riittäköön näin ollen meille se, että kuulemme sanan ja ymmärrämme, mitä hän käskyy, vaikka emme käsitä, mistä syystä hän käskyy.” (S. 441). Tässä on hyvä ohje myös nykyaikaan.

Kirjasarjan julkaisijalle voisi esittää toivomuksen hakemiston laatimisesta teossarjan viimeiseen osaan. Samoin olisi eduksi, jos olisi Lutherin selittämien heprean sanojen luettelo ja hakemisto heprean kirjaimilla. Transkribointi tekee huonosti oikeutta heprean kielelle.

Toivotan edelleen menestystä kääntäjälle ja julkaisijalle tässä verrattoman arvokkaassa työssä.

MS

Rauha olkoon teille

(Luuk.24:13–35)

Pääsiäisjuhla oli äsken luonamme ja kutsui taas meitä viettämään oikeaa rauhanjuhlaa sen perinpohjaisen voiton perustuksella, jonka Herra Kristus on saavuttanut omantuntomme verivihollisista, synneistämme, kuolemasta, kadotuksesta ja sielunvihollisesta. Sovittamalla syntimme hän on nuo viholliset riisunut aseista ja lyönyt aivan voimattomiksi. Nyt hän tahtoo, että turvallinen, vapauttava rauha ja lepo valtaisi sydämemme Jumalan edessä. Sen vuoksi Herra Kristus heti samana päivänä, jonka aamuna hän ylösnousi kuolemasta, riensi näyttätymään opetuslapsilleen ja yhä uudelleen hän tervehti noilla sanoilla: ”Rauha olkoon teille.” Pyhä Raamattu kertoo Herran Kristuksen ilmestyneen viisi kertaa jo tuona päivänä ja sen jälkeen sitten vielä monta kertaa. Hän teki näin, että he oikein lujasti varmistuisivat siitä, että hän on nyt työnsä saanut valmiiksi ja voittajana noussut kuoleman käsistä. Mutta hän tahtoi samalla harjoittaa opetuslapsia uskomaan ja muistamaan, että hän on heidän luonaan aina, silloinkin, kun he eivät häntä näe. Tämän hän tahtoi painaa voimakkaasti heidän mieliinsä, jotta he sitten, kun hän menee ylös taivaaseen, eikä enää näyttäydy heille, olisivat varmat siitä, että hän on heidän luonaan, etsii heitä, huolehtii heistä ja hoitaa heitä.

Myös meidän on ahkerasti opittava ja tutkittava näitä Herran Kristuksen näyttätymisiä, jotta uskomme ja turvautumisemme ylösnoukseeseen Vapahtajaamme ei sammuisi, vaan

kasvaisi ja tuottaisi meille oikeaa lohdutusta. Kuinka paljon onkaan ulkonaisessa kristikunnassa kristityitä, jotka kyllä tietävät, että Herra Kristus on täällä maan päällä ollut ja on ylösnoussut, mutta eivät tästä nauti mitään lohdutusta itselleen, elävät turvatomina ja aivan yksin sielunsa asiassa. Mistä se johtuu? He eivät todella usko, että Herra Jeesus on noussut ylös kuolemasta ja elää ja huolehtii, että hänen työnsä hedelmät omistettaisiin lahjaksi. Aivan yleinen on se käsitys käytännössä, että hän on poissa, niin kuin kuollut on poissa. Vainajaa ei enää nähdä, hän on mennyt

ajasta iankaikkisuuteen ja hänen kanssaan emme voi enää olla missään tekemisissä, eikä hän meidän kanssamme. Näin päättää ihmissydän Herrasta Kristuksestakin. Hänestä on vain muisto jäljellä.

On selvää, että silloin ihminen elää omantunnon puolesta turvattomana ilman auttajaa, huolehtijaa, yksin, eikä ole ketään kenen puoleen kääntyä, kehen turvautua. Se on murheellinen tila ja kuitenkin niin yleinen.

Juuri sellainen tapaus on tässä Pyhän Raamatun kohdassa kerrottu. Kaksi opetuslasta, Kleopas ja Luukas, olivat murheen painamina lähteneet kulkemaan Jerusalemissa Emmaus nimiseen kylään. Järkyttyneinä he puhelevat tiellä siitä, mitä oli tapahtunut. He olivat kiintyneet Herraan Kristukseen, olivat kuulleet hänen opetustaan, mutta nyt heiltä oli kaikki toivo mennyt, kun hän oli kuollut. Tämän kuulemme heidän sanoistaan: "Mutta me toivoimme hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin. Ja onhan kaiken tämän lisäksi nyt jo kolmas päivä siitä, kun nämä tapahtuivat." (Luuk.24:21)

He siis päättelivät, että kun Herra Jeesusta ei enää ollut näkyvissä heidän keskeellään, hänen näkyvä paikkansa oli tyhjä, niin hän oli kokonaan poissa, mennyttä. Se oli syvästi murheellinen, lohduton tila. Ja se näkyi heistä: "Niin he seisahtuivat murheellisina muodoltaan."

Kuinka moni meidänkin keskuudessamme on juuri tähän verrattavassa tilassa. Ihminen kulkee elämänsä tietä päivästä toiseen ja hänen matkatoverinaan on joka askeleella hänen oma sielunsa, omantuntonsa. Onko hänellä tälle matkakumppanilleen jotain tosi

lohdullista sanottavaa? Voi, ei! Kun hänen on pysähdyttävä ja olisi sen kanssa puhuttava, tarttuvat sanat suuhun, moni ei edes tiedä, mitä sanoisi. Toisilla taas vain murheellista puhuttavaa, ei tosi neuvoa mihin turvautuisi, yksin omantuntonsa kanssa elämänsä tiellä ja synti syyttää. Matkan pää, kuolema, lähestyy. Mitä sanot? Jotain voit tietää, mutta onko varmaa lohdutusta. Moni elää todella tuossa onnettomassa, kylmässä, pelottavassa tilassa ja kärsityksessä, että Herra Kristus on kuollut eikä mitään apua enää. Ihmisestä itsestään ei tähän olekaan löydettävissä mitään apua, mieti ja tutkistele vaikka kuinka paljon.

Ainoa apu tulee kokonaan ihmisen ulkopuolelta. Kun nämä kaksi opetuslasta keskustelivat, kuuluivat he lähestyviä askeleita. Heidän seuraansa liittyi eräs vaeltaja ja antautui puheisiin heidän kanssaan. Hän sai heidät kertomaan hätänsä ja purkamaan sydämensä kuorman. Mutta sitten hän alkoi kertoa heille, miten asiat todella olivat: "Niin hän sanoi heille: 'O, te ymmärtämättömät ja hitaat sydämeiltä uskommaan kaikkea sitä, minkä profeetat ovat puhuneet! Eikö Kristuksen pitänyt tätä kärsimän ja sitten menemän kirkkauteensa.' Ja hän alkoi Mooseksesta ja kaikista profeetoista ja selitti heille, mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu." (Luuk.24:25-27)

Se oli mitä ihanin tilanneselustus. Se loi kirkasta valoaan heidän pimeisiin sydämiinsä, heille valkeni, mitä oli tapahtunut. Niissä virisi oikea käsitys ja usko. Se oli heille suloista kuultavaa. He pyysivät muukalaista kanssaan kotiinsa ja he varmasti halusivat kuulla lisää. Ja hän meni heidän luokseen.

“Mutta he vaativat häntä sanoen: “Jää meidän luoksemme, sillä ilta joutuu ja päivä on jo laskemassa.” Ja hän meni sisään ja jäi heidän luoksensa.” Luuk. 24:29)

Mutta aterialla tapahtui outoa, vie-ras teki sen, mikä kuului perheen isäl-le, otti leivän, lausui ruokarukouksen ja jakoi leivän heille. Samassa heidän silmänsä aukenivat. He tunsivat hänet, oman Vapahtajansa. Mutta hän tuli sit-ten taas näkymättömäksi. Mutta se ei enää heitä sekoittanut. He olivat nyt ai- van varmat, että Jeesus on luvattu Va- pahtaja, joka on työnsä tehnyt, on kuollut ristillä ja nyt noussut ylös. He olivat nyt siitä selvillä ja varmat Pyhän Raamatun kirjoitusten perustuksella, jotka he nyt käsittivät. Ja nyt he olivat nähneet ylösnousseen Herran Kristuk- sen. He kysyivätkin toisiltaan ja sanoi- vat: “Ja he sanoivat toisillensa: ’Eikö sydämemme ollut meissä palava, kun hän puhui meille tiellä ja selitti meille kirjoitukset.’” (Luuk.24:32)

Ja he eivät voineet jäädä enää pai- koilleen, vaan riensivät takaisin Jeru- salemiin kertomaan toisille opetus- lapsille kokemaansa suurta uutista ja saivat siellä kuulla Jeesuksen ilmesty- neen myös siellä. “Ja nämä sanoivat: ’Herra on totisesti ylösnoussut ja on ilmestynyt Simonille.’” (Luuk.24:34)

Tämä osoittaa meille, mistä apu tu- lee yhä tänäkin päivänä, kun ihminen kulkee elämänsä tietä, eikä hänellä ole mitään tosi lohdutusta sanottavana matkatoverilleen, se on omalle sielul- leen, omalletunnolleen. Apu lähestyy häntä ulkoapäin. Kuulet askeleita, jot- ka lähestyvät omaatuntoasi. Sinua lä- hestyy, koskettaa ja puhuttelee joku omantuntosi asioissa. Sinua lähestyy ja

sinuun sattuu jokin murhe, hätä, saira- us, kuoleman uhka. Ne kysyvät, mikä on omantuntosi lohdutus? Ne kysyvät, mitä puhut sen kanssa elämäsi tiellä. Oi, kuinka hyvin, jos pysähdyt vastaa- maan: “Oletko sinä ainoa muukalainen Jerusalemissa, joka et tiedä, mitä siellä näinä päivinä on tapahtunut.”

Synti vaivaa, tuomio pelottaa, kuo- lema vapisuttaa, eikä ole mitään apua eikä lohdutusta. Silloin tunnet syntiesi tuottaman todellisen asiantilan. Mutta silmäsi ei heti eikä aina huomaa, kuka se sillä tavoin lähestyy, koskettaa, kolkuttaa ja puhelee. Se on itse Vapahtajasi, joka ei soisi yhdenkään syntisen kuolemaa epätoivoon. Kun hän on näin päässyt puheisiin omantuntomme kanssa ja saanut tuntemaan ja tunnus- tamaan toivottoman tilamme, alkaa hän, Vapahtajamme, antamaan oikeaa tilanneselostusta Pyhän Raamatun sa- nasta (Luuk.24:25–27) Se on oikean saarnan tehtävä. Mitä selkeämmin, sen parempi. Sinullekin, että käsität mitä on tapahtunut, mikä on voimassa, syn- ti, tuomio, kadotus ovat sinulta poiste- tut, syntien anteeksiantamus on tilalla. Se alkaa valaista sydäntä, virittää us- kon ja lopulta sydämeen palaa läm- mittävä valo kuin kesäaurinko. Se on onnellista. Sitä ei sammuta mikään olosuhde, ei sairaus, ei kuolema, ei se, että Herra Kristus ei näy. Hän on näkymättömänä läsnä. Silloin myös haetaan toisten uskovaisten seuraa, lii- tytään oikein opettavaan seurakuntaan, vaikka se olisi kaukanakin. Silloin on paljon lohdullista sanottavaa omal- letunnolle ja toisille tosi sydäimestä.

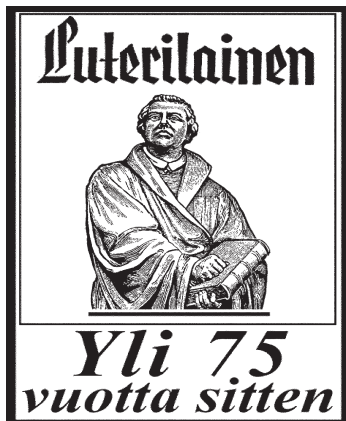
*Pastori Kauko Valveen saarna
23.4.1944 Lahdessa.*

Pääsiäinen

Aijal Uppalan kirjoitus julkaistu Luterilaisessa maaliskuu 1928 s. 13-14.

Kun Jumala näki hyväksi vapauttaa Israelin kansan Egyptin orjuudesta ja alkoi johdattaa sitä luvattuun maahan, niin tarvittiin siihen Jumalan ihmeet ja voima. Vihdoin oli Egyptin mahti murrettu ja Israelin kansa pääsi lähtemään pois orjuuden huoneesta. Tämän muistoksi Jumala sääsi pääsiäisjuhlan (2 Moos.12) ja sanoi siitä: »Tämä on Herran pääsiäinen. Sillä sinä yönä minä käyn Egyptin maan läpitse ja lyön kaikki esikoiset Egyptin maassa - - ja veren pitää oleman teille pelastuksen merkiksi huoneissanne - - eikä rangaistustuomio ole teitä kohtaava, kun minä lyön Egyptin maata.» Ja tämä päivä olkoon teille muistoksi» (j. 11-14). Tämä oli tosin vasta lähtöä, mutta yhtä varmasti kuin Jumala auttoi kansan lähtemään, oli Hän johdettava Hänen sanalleen kuuliaiset perille asti. Mitä Herra alkaa, sen Hän myös päättää. Ja vaikka lähteneistä tuli perille asti vain Josua ja Kaleb, nuo lapsellisesti Jumalaan luottavat miehet, niin sittenkin oli täysi juhla-aihe: tie oli avattu vapauteen ja Israel pääsi luvattuun maahan. Tämä oli pääsiäinen **Israelille**.

Kun Jumala näki hyväksi vapauttaa synnin orjuudessa elävän ihmiskunnan, niin Hän lähetti maailmaan oman Poikansa Vapahtajaksi - ei ainoastaan Israelille vaan »kaikelle kansal-

le». Ja Uuden Liiton välimies, Jeesus Kristus, kantoi maailman synnin ristinpuuhun ja voitettuaan synnin, kuoleman ja helvetin vallan hän kolmantena päivänä nousi kuolleista. »Kristus on ylösnoussut» - on takeena siitä, että maailman synty on sovittu, sillä Kristus »herätettiin kuolleista meidän vanhurskauttamisemme tähden» (Room. 4:25). Kyseessä on koko ihmiskunta, sillä niin rakasti Jumala maailmaa... Nyt on kaikilla, sekä Israelilla että pakanoilla »pääsö yhdessä Hengessä Isän tykö» (Ef. 2:18). Synti, jonka voimana on laki, oli anteeksiannettu Jumalan edessä, ja tie avattu taivaaseen. Maailmalle tuli juhla-aihe - jokapäiväinen, ja uusi jatkuva muistoateriakin asetettiin - ei kuten ennen vain Israelia varten ajaksi, vaan - kaikille kristityille maailmanloppuun asti voimassapidettävä: pyhä ehtoollinen. Siinä Kristuksen, Uuden Liiton uhrikaritsan, ruumis ja veri vakuuttavat ja antavat meille pääsön synneistämme. Ja joskin lunastetuista eli synneistään päästetyistä vain osa tulee perille - taivaaseen, niin sittenkin on meillä ylenmäärin runsas juhla-aihe,

sillä Kristuksen kuolleistannouseminen on taivaallinen pääsiäinen *maailmalle*.

Vaikka maailma Kristuksen ylösnousemisen kautta pääsi synneistänsä Jumalan edessä, niin tämän muistavat ja tästä iloitsevat vain ne, jotka siihen uskossa turvaavat. Sentähden puhuukin Raamattu myös ihmisen kuolleistannousemisesta, joka on samaa kuin uskoontuleminen ja jota Ilmestyskirjassa kutsutaan »ensimmäiseksi ylösnousemiseksi» (20 luku). Se, joka uskoo Kristukseen että Hän on hänenkin edestään kuollut ja ylösnoussut, on tämän kautta itse päässyt pimeydestä valoon, synnistä vanhurskauteen, kuolemasta elämään, orjuudesta vapauteen. Uskovaisista sanotaan: Jumala on meidät »yhdessä Kristuksen kanssa herrittänyt ja yhdessä hänen kanssaan asettanut taivaalliseen oloon Kristuksessa Jeesuksessa» (Ef. 2:6). - Näin on ihminen tullut osalliseksi Kristuksen ylösnousemisesta ja päässyt synneistänsä. Ja kuka on se uskovainen, joka ei jatkuvasti korkeimpana lahjanaan muistaisi sitä, että juuri hänkin on saanut anteeksi syntinsä ja siten hyvän omantunnon? Totisesti hän ei sitä juhlaa vietä vain kerran vuodessa, vaan alituisesti. Kyseessä on *uskovaisen omakohtainen* pääsiäinen.

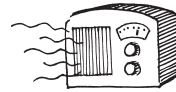
Ja vieläkin odottaa meitä kristityitä yksi pääsiäispäivä. Se nim., jolloin lopullisesti pääsemme luvattuun maahan, Isän kotiin taivaassa, jolloin siis usko on vaihtunut näkemiseen. Vaikka Israelin kansa oli päässyt lähtemään Egyptistä, ei se suinkaan heti ollut perillä Kaanaanmaassa, vaan sen uskollisuutta koeteltiin korpivaelluksen aikana. Samoin myös ne, jotka kerran ovat saaneet syntinsä anteeksi ja päässeet

niitten joukkoon, jotka uskossa Kristukseen vaeltavat tämän elämän korven kautta taivaaseen, saavat tätä tietään käydä monen ahdistuksen kautta. Moni närkästy matkan vaivoihin ja sydämessään palaa Egyptiin. Kuinka monta kastettua ihmistä joutuukaan näin hukkaan ja kuinka monta »vanhempaa uskovaista» vetäytyykään pois ennenkuin ollaan määrän päässä. Perille pääsevät vain ne, jotka loppuun asti pysyvät lapsenmielisesti Kristuksessa ja Häntä sanan mukaan kaikessa seuraavat. Mutta joskin matka on vaikea ja viholliset, oma liha, maailma ja perkele mahtavat, niin usko voittaa kaiken (1 Joh. 5:4). Ja Jumala on hänen armonvälikkapaleitaan käyttäviä »myös loppuun asti vahvistava, niin että olette nuhteettomat Herramme Jeesuksen Kristuksen päivänä» (1 Kor. 1:8). Se vasta on lopullinen pääsiäispäivä ja sitä vietetään iankaikkisesti Vapahtajamme ja Päästäjäamme luona. Tämä on *kaikkien uskovaisten lopullinen* pääsiäinen.

Rakas lukija! Jos et voi yhtyä kristittyjen pääsiäisiloon ja todella juhlaheidän kanssaan, niin muista, että sinunkin edestäsi on Kristus kuollut ja ylösnoussut. Usko tämä ja yhdy päätettyjen joukkoon. Jos taas jo olet noussut kuolleista Kristuksen kanssa, niin ole uskollinen loppuun asti. Älä epäile, vaan luota Häneen, joka on sinut synneistäsi päästänyt, ja muista ahdistuksessasi sitä päivää, jolloin olet lopullisesti pääsevä taivaalliseen isänmaahasi. Olkoon meillä nyt lähes tyvänä juhlanan oikea pääsiäisilola ja vaeltakaamme sen mukaan.

A.A.W.

Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista

**RADIO
lähetys**

Radio Moreeni 6.4.2002
klo 13.30-14.00

Kysymys: Otsikkomme tuo esiin pääsiäisen ilosanoman. Vapahtaja on noussut kuolleista. Mistä syystä Kristuksen ylösnousemus on niin tärkeä osa kristillistä uskoa?

Vastaus: Vapahtajan ylösnousemus liittyy pääopinkohtaan eli syntien anteeksisaamiseen. Vapahtaja oli kärsinyt ja kuollut meidän sijassamme. Kun hän nousi kuolleista, kävi ilmi, että hän on voittanut synnin, kuoleman ja perkeleen vallan. Hänen ylösnousemuksensa on myös vakuus siitä, että meidän syntiemme sovitus on pätevä Isän Jumalan tuomioistuimen edessä taivaassa.

Otsikkomme ”Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista”, on otettu apostoli Paavalin ensimmäisestä Korinttolaiskirjeestä. Apostoli opetti seikkaperäisesti Vapahtajan ylösnousemuksesta. Hän osoitti, että Vapahtajan ylösnousemus on ydinkohta niin, että ilman sitä millään muulla ei ole merkitystä. Hän sanoi kirjeessään: *”Mutta jos Kristus ei ole herätetty, niin teidän uskonne on turha, ja te olette vielä synneissänne.”* ja : *”Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, niin olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavimmat.”* (1 Kor. 15:17,19) Tämä vakava huomautus johdattaa meitäkin ajattelemaan, kuinka tärkeä asia Vapahtajan ylösnousemus on. Ilman sitä ei olisi mitään toivoa. Toiselta puolen, kun Vapahtaja on noussut kuolleista, on meillä tällä perusteella varmuus siitä, että syntimme todella ovat maksetut.

K: Mistä syystä Jeesuksen hankkima syntien anteeksiantamus ja voitto kuolemasta on niin tärkeä asia, että sitä sanotaan kristinuskon pääkohdaksi?

V: Asiaa tarkasteltaessa on hyvä palata lähtökohtaan, ihmisen luomiseen ja siihen, kuinka Adam ja Eeva aluksi elivät paratiisissa rikkoutumattomassa yhdessä Jumalaan. Silloin ei ollut syntiä eikä kuolemaa. Jumala kuitenkin kielsi syömästä hyvän ja pahan tiedon puusta ja sanoi: *”Sinä päivänä, jona sinä siitä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman.”* (1 Moos. 2:17) Huolimatta siitä, että kiusaaja väitti Jumalan sanaa valheeksi ja sai Aadamin ja Eevan lankeamaan, Jumalan sana piti paikkansa. Kun Adam ja Eeva rikkoivat Jumalan käskyn, he kuolivat hengellisesti. Kun he olivat joutuneet kuoleman valtaan, ei heillä ollut keinoa päästä sen vallan alta pois. Jos tilanne olisi jäänyt tähän, olisivat Adam ja Eeva kuolleet paitsi ajallisesti, myös iankaikkisesti.

Meidän tilanteemme on samankaltainen kuin Aadamin ja Eevan. Me olemme tehneet syntiä. Meitäkin koskee Jumalan sana: *”Synnin palkka on kuolema.”* Ilman Vapahtajaa, kuoleman voittajaa, ei olisi toivoa. Tästä syystä koko elämämme tärkein kysymys on: Miten saamme syntimme anteeksi ja pääsemme iankaikki-

seen autuuteen? Tähän kysymykseen evankeliumi vastaa kertomalla Kristuksen sovituudesta, ylösnousemuksesta ja sen merkityksestä.

K: Se, että Kristus on nukkunut kuolemaan, herättää kysymyksen, kuinka se oli mahdollista. Miten Jumala saattoi kuolla?

V: Tämä asia on ihmisjärjelle käsittämätön. Tästä huolimatta Jumalan sana osoittaa asian selvästi ja lohdullisesti. Kristus on tosi Jumala ja tosi ihminen samassa persoonassa. Hänelle luettiin syyksi meidän syntimme, hänet tehtiin, niin kuin Raamattu sanoo, synniksi. Tämä tapahtui meidän puolestamme siten, että hänen syykseen luettiin meidän syntivelkamme. Kun Kristus sitten kuoli, hän teki sen sekä meidän sijassamme että meidän Herranamme. Sijaisuus perustuu siihen, että hän on tosi ihminen. Hänen kuolemansa voitollisuus perustuu siihen, että hän on tosi Jumala. Molemmat olivat välttämättömiä. Järkemme ei tosin käsitä, kuinka Jumala voi kuolla, mutta näin Raamatun puhettavan mukaan Kristus antoi henkensä tosi Jumalana meidän edestämme.

Uskonpuhdistaja Martti Luther antaa suuren merkityksen sille, että syntivelkamme on maksanut tosi Jumala. Se sanoo: "Meidän kristittyjen tulee tietää, että jos Jumala ei ole painona toisessa vaakakupissa, me kuppeinemme painumme kyllä pohjaan saakka. Tarkoitin, että me olemme tuohon omat, jos puolestamme on kuollut vain ihminen, ei Jumala. Mutta jos toisessa vaakakupissa on Jumalan kuolema ja Jumala kuolleena, silloin se painuu alas ja me lennähdämme ylös kuin kuppimme olisi tyhjä." Luther puhui kuvaannollisesti ja tarkoittaa sitä, että pelkkä ihminen ei olisi voinut antaa pätevää uhria syntiemme edestä. Nyt kun syntimme on maksanut tosi Jumala, on kuppimme tyhjä, siis anteeksiantamus hankittu ja varma voitto kuolemasta saatu.

K: Millä tavoin Jeesuksen tosi jumaluus käy ilmi siinä, miten Raamattu opettaa hänen ylösnousemuksestaan?

V: Tämä asia kävi ilmi jo silloin, kun Jeesus puhui ennakolta tulevasta kärsimyksestään, kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan. Hän sanoi: "*Sentähden Isä minua rakastaa, koska minä annan henkeni, että minä sen jälleen ottaisin. Ei kukaan sitä minulta ota, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se jälleen; sen käsken minä olen saanut Isältäni.*" (Joh. 10:17,18) Vapahtaja puhui vallastaan ottaa henkensä takaisin. Tämän mukaisesti Jeesus sanoi myös: "*Kolmantena päivänä hän nousee ylös.*" (Luuk. 18:33) Kristuksen valta voittaa kuolema osoittaa hänen jumaluuttaan, ja se kävi ilmi ylösnousemuksessa.

K: Teroittaako apostoli Paavali otsikkojakeessammekin sitä, että Kristus on omasta voimastaan noussut kuolleista?

V: Tarkasti ottaen apostoli puhuu jakeessa: "*Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista.*" Vapahtajan ylösnousemuksesta toiselta kannalta. Kuolleista nousemista ilmaiseva sana on alkukielessä passiivimuodossa. Tässä

puhutaan tarkasti ottaen siitä, että Vapahtaja on tullut herätetyksi kuolleista. Sisältö on sama kuin apostoli Pietarin saarnassa helluntaina, jolloin hän sanoi: *“Hänet Jumala herätti ja päästi kuoleman kivuista, niinkuin ei ollutkaan mahdollista, että kuolema olisi voinut hänet pitää.”* (Apt. 2:24) Isä Jumala herätti Kristuksen kuolleista. Tämä on varma vakuutus siitä, että Jumalan tuomioistuimen edessä Jeesuksen antama uhri on tullut hyväksytyksi. Synti, jonka tähden Vapahtaja kävi kuolemaan, on tullut voitetuksi. Kuolema, jonka synti aiheutti, on kärsitty.

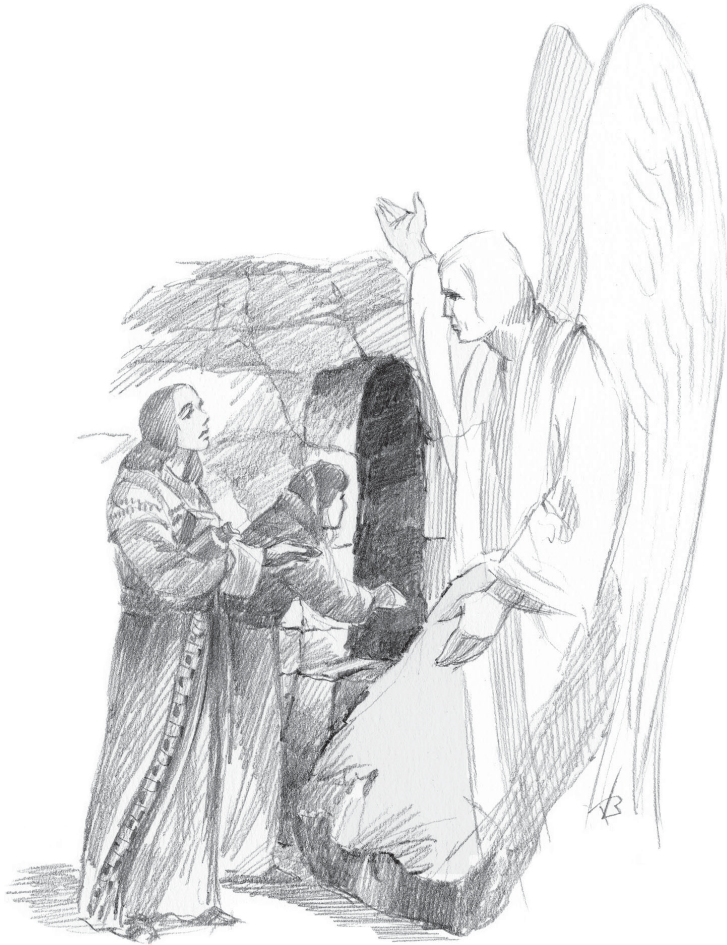
K: Millainen merkitys sillä, että Kristuksen antama uhri on hyväksytty, on meidän kannaltamme?

V: Yleisesti ottaen voidaan sanoa, että Kristuksen kuolleista herättäminen merkitsee synninpäästöä koko maailmalle. Sen, mitä Kristus teki, hän teki kaikkien niiden hyväksi, joiden sijainen hän on. Kun hän kärsi, kuoli ja nousi haudasta, se tapahtui kaikkien ihmisten puolesta. Niin kuin kaikki ovat tulleet synnin alaisiksi lankeemuksen tähden, niin on myös Kristus tullut kaikkien ihmisten välimieheksi ja Vapahtajaksi. Hänen sovitustyönsä merkitsee siis sitä, että kaikkien ihmisten syntivelka on pätevällä tavalla maksettu.

Tämän yleisen sovitustyön ja kaikkia koskevan armon nojalla apostoli sanoo: *“Kuolema, missä on sinun voittoni? Kuolema, missä on sinun otasi?”* Mutta kuoleman ota on synti, ja synnin voima on laki. Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!” (1 Kor. 15:55-57) Kuolema on ajallisessa mielessä meidän osamme. Synti vaikuttaa seurauksineen jokapäiväisessä elämässämme. Niillä ei ole kuitenkaan valtaa uskoviin. Kristuksen kuolema ja ylösnousemus merkitsee sitä, että voitto on jo saavutettu. Evankeliumin julistaminen on voitossanomien kertomista. Kyse ei ole meidän itsemme saavuttamasta voitosta, vaan Kristuksen saamasta voitosta. Uskon kautta hänen voittonsa on myös meidän osamme ja kaikki se, mitä hän on hankkinut, annetaan meille uskon kautta. Kristuksen antaman uhrin hyväksytyksi tuleminen on siis uskomme ydin, sydämemme turva ja peruste sille, että saamme syntimme anteeksi ja perimme iankaikkisen autuuden.

K: Mitä Raamatun opetus siitä, että Kristus oli esikoinen kuoloon nukkuneista, opettaa?

V: Esikoinen viittaa siihen, että jälkeen tulee toisiakin. Kun Kristus on ensimmäisenä noussut kuolleista, on se tae siitä, että hänen uskovansakin nousevat iankaikkiseen elämään hänen kanssaan. Itse sana esikoinen koostuu alkukielessä kahdesta osasta. Ensimmäinen osa merkitsee jostakin pois lähtemistä ja jälkiosa alkua. Kyseessä on siis lähtökohta tai jonkin asian alku, joka saa jatkoa. Asia-yhteydestä riippuen se voi merkitä esimerkiksi esikoista, sadon ensi hedelmää. Kun pellolta korjataan ensi hedelmä, on se varma merkki siitä, että sato on kypsyyntä ja valmis pian kokonaan korjattavaksi. Samalla tavoin Kristuksen ylösnousemus osoittaa varmasti sen, että nyt on kaikki valmista sitä varten, että jokainen häneen uskova saa voiton kuolemasta ja perii iankaikkisen autuuden.

Kuoleman voittanut Jumalan Poika on varma lähtökohta sille, että mekin nousemme kuolleista.

Kristuksen ylösnousemusta on syytä käyttää hyväksi myös sielunhoidollisessa mielessä. Me ihmiset voimme kysyä joskus huolestuneinakin, olenko valmis siirtymään täältä ajasta Jumalan lasten lepoon. Joka tätä ajattelee siinä mielessä, että etsii valmiutta omista teoistaan ja ajatuksistaan, ei saa lohdutusta. Sen sijasta on syytä kiinnittää huomio Vapahtajan tekoihin. Kun hän on maksanut syntivelan ja voittanut kuoleman, on kaikki valmista. Hänen evankeliuminsa sana on varma ja voimallinen lohdutus teroittamaan sitä, että valmiutemme perustuu siihen, mitä hän on meidän autuudeksemme tehnyt. Näin ollen kaikki todella on tehty valmiiksi niin, että jokainen Kristukseen uskova voi omistaa varmuuden iankaikkisesta elämästä.

Pääsiäisleiri Oriveden Siitamajalla 24.-27.3.2005

Tänä vuonna kokoonnumme ensimmäistä kertaa leirille pääsiäispyhinä. Tahdomme yhdessä tavallista pitemmällä ajalla tarkastella Jumalan sanan opetusta Vapahtajan kuolemasta ja ylösnousemuksesta meidän autuudeksemme. Kaikille sydämellisesti tervetuloa!

Kristus on kuollut ja ylösnoussut — tie autuuteen on avattu

To 24.3. 12.00 Saapuminen ja lounas

13.00 Alkuhartaus Matt. 26:6-13KN

14.00 Virsitunti KN

16.00 Kristuksen kuolema saarnataan meille katumuksessa ja uskossa vastaan otettavaksi MS

18.00 Ehtoollisen vietto, rippisaarna KN

Ruokailut klo 15, 17 ja 20.

Pe 25.3. 9.00 Aamuhartaus Luuk. 23: 13-25 KN

9.30 Raamattutunti Jes. 53 KN

10.30 Kristuksen kuolema antaa autuuden suurimmallekin syntiselle KN

11.30 Virsitunti

13.00 Lasten tunti, nuorten tunti 16.00 Tuntematta mitään muuta kuin Kristuksen ristiinnaulittuna — Jeesuksen armotyö on saarnamme ja uskomme keskus MS

19.00 Iltahartaus Matt. 27:51-54 MS, Siionin kanteleen lauluja

Ruokailut klo 8, 12, 14, 17 ja 20

La 26.3. 9.00 Aamuhartaus 1 Piet. 3:18-20 KN

9.30 Raamattutunti: Luuk. 23: 39-43 KN

10.30 Usko Vapahtajan kuolemaan johtaa pyhitykseen MS

11.30 Virsitunti KN

14.00 Lasten iltapäivä

16.00 Kuolema ei voinut häntä pidättää — Kristus täytti ennustukset ja nousi kuolleista vanhurskauttamisemme tähden KN

19.00 Iltahartaus Hebr. 9:27,28 MS, Siionin kanteleen lauluja

Ruokailut klo 8, 12, 14, 17 ja 20

Su 27.3. 9.00 Aamurukous, KN

11.00 Ehtoollisjumalanpalvelus, rippisaarna (1 Kor. 5:7,8) ja liturgia KN, saarna MS

n. 12.15 Lounas

Osallistumismaksu: Aikuiset koko ajalta 60 euroa tai 22 euroa/päivä. Lapset, nuoret, opiskelijat, työttömät ja yksinhuoltajat puoli hintaa.

Ilmoittautuminen: Viimeistään ma 21.3. Kimmo Närhille, puh. 03 7823 097, 040 7567 659, sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1:
Jumalanpalvelus sunnuntaisin klo 11. HPE 3.4., 15.5. Poikkeus: ei jumalanpalvelusta 27.3 eikä 22.5. (huom! 8.5. on jumalanpalvelus) *Nuorten ilta* pe 1.4. klo 18. *Lasten iltapäivä* la 2.4. klo 14.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: *Jumalanpalvelus* su 10.4. (HPE) (MS) klo 10. *Kevätjuhla* 22.5. alkaen klo 11.

Tampere, Hämeenpuisto 39 A: *Jumalanpalvelus* su 6.3. (KN), 20.3. (HPE) (KN), 3.4. (MS) ja 17.4. (HPE) (KN) klo 12.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 12: *Jumalanpalvelus* su 6.3. (MS) 24.4. (HPE) (KN)

Pori, Gallen-Kallelankatu 12: *Jumalanpalvelus* ti 15.3. klo 18, la 9.4. (HPE) ja su 8.5. klo 15.30. *Lasten iltapäivä* 9.4. klo 13. *Esirippikoulu* joka kerralla tilaisuuden yhteydessä.

Kokkola: *Jumalanpalvelus* to 21.4. (HPE) klo 18.

Joensuu / Kontiolahti: *Jumalanpalvelus* su 13.3. klo 12, ke 20.4. klo 18 (HPE) ja su 1.5. klo 12.

Koskenpää pe 6.5. klo 13 (HPE) Tien-sivussa.

Kyyjärvi la 7.5. klo 13 (HPE) Eino Lehtolalla.

Haapamäki pe 18.3. klo 13.

Karstula la 19.3. klo 13 Tatu ja Katri Lahdella

Jyväskylä la 7.5. klo 18 (HPE)

Hankasalmi la 19.3. klo 18.

Tyrnävä tarkemmin sovittavana aikana 18.4.-1.5. (MS)

Rovaniemi tarkemmin sovittavana aikana 18.4.-1.5. (MS)

Lahti, Rajakatu 7. *Jumalanpalvelukset* su klo 16. HPE 13.3., 10.4. ja 8.5. Jumalanpalvelusta ei ole su 27.3. eikä 22.5. *Raamattutunti* to 10.3. klo 15. *Teemailta* to 31.3. ja 28.4. klo 18. *Seurakuntailta* ke 6.4. ja 4.5. klo 18. *Pyhäkoulu* torstaisin klo 18. Lasten iltapäivä la 21.5. klo 14.

Kuusankoski: *Jumalanpalvelus* Kettumäentie 2 su 13.3., 10.4. (HPE) ja 8.5. (HPE) klo 11. *Raamattutunti* ke 30.3. ja 27.4. klo 18.

Kotka: *Raamattutunti* Lindellillä ke 18.5. klo 18.

Pääsiäisleiri Siitamajalla to 24.-su 27.3.

Nuorten päivät ja *esirippikoulu* Siitamajalla 13.-15.5.

Lasten raamattuleiri

Siitamajalla 14.-19.6. Aikuisten leiri Siitamajalla 5.-10.7.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com

Pastori Markku Särelä,
Kaukapellonkatu 9, 33710 Tampere, puh/
fax. 03-3176565. Sähköposti:
markku.sarela@kolumbus.fi

Siitamajan puh.: 03-3345371 (käytössä vain Siitamajan toiminta-aikoina)

www.luterilainen.com

Sisällys:

Ja Aabraham uskoi Herraa ja Herra luki sen hänelle vanhurskaudeksi, Martti Luther.....	74
Kristus on toimittanut puhdistuksen synneistä, KN.....	75
Kristillinen mieli, MS.....	77
Herra on ylösnoussut, KV.....	81
Profeetta Sakarjan selitys, Martti Luther.....	85
Kristuksen kärsimisen hedelmää hänen omissaan, Martti Luther.....	87
Vesa-Lastenosasto, TM.....	89
Kirjauutuus, MS.....	97
Rauha olkoon teille, KV.....	99
Pääsiäinen, Yli 75-vuotta sitten, AAW.....	102
Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista,KN.....	104
Tapahtumia ja ilmoituksia.....	108
Kansi: Enkeli vahvistaa rukoilevaa Jeesusta, Luuk 22: 43, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. **Lahti:** 151930-6101857,
Helsinki: 127030-18973. **Luterilainen -lehti :** 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti:
kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, kummitoiminta 75200,
lahjoitukset Luterilaiselle 54108. **2)** Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2005: Kotimaassa 22 e vuosikerta, ulkomaille 30 e

**Toimitus: Päätoimittaja Markku Särelä, Kaukapellonk. 9, 33710 Tampere,
puh. 03 - 317 65 65. Sähköposti: markku.sarela@kolumbus.fi**

**Toimitussihteeri: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097,
040-756 7659, fax 03-734 2484. Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com**

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Eeva Voima, Sopukantie 3, 45720 Kuusankoski .

Sähköposti: eeva.voima@pp.inet.fi

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com